1958. október 23.
XIV. évfolyam 43. szám.

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

Gerő Sándor rajza

— Nézd a névjegyzéket! Ugye, mondtam, hogy a Kvantáné legalább negyvenöt éves!

Pantomimek divatját éljük

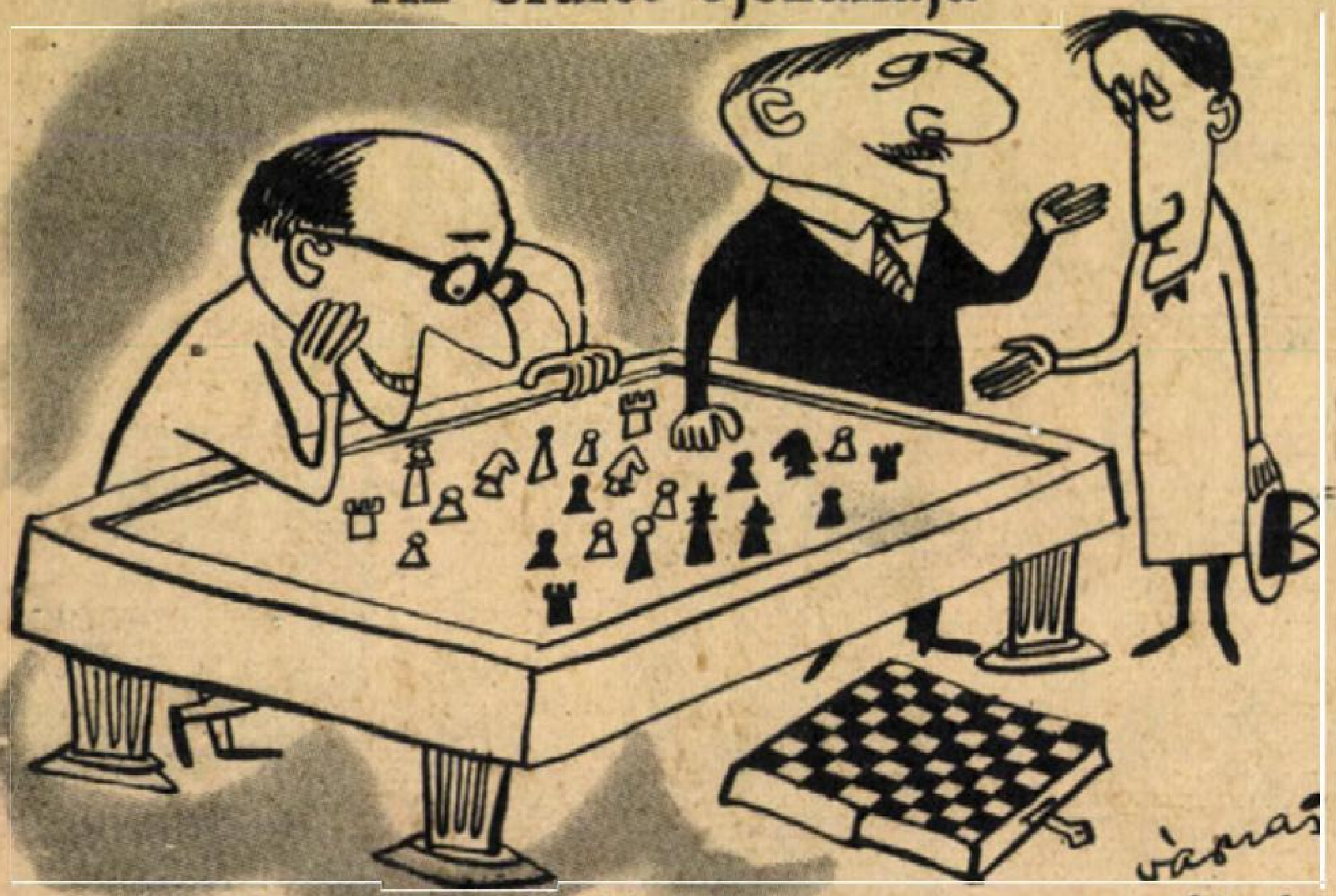
– Ez a darab kézirata?
– Igen, kérem. Némajátékot írtam.

Tisztasági séta
avagy: kevés a szemétgyűjtő

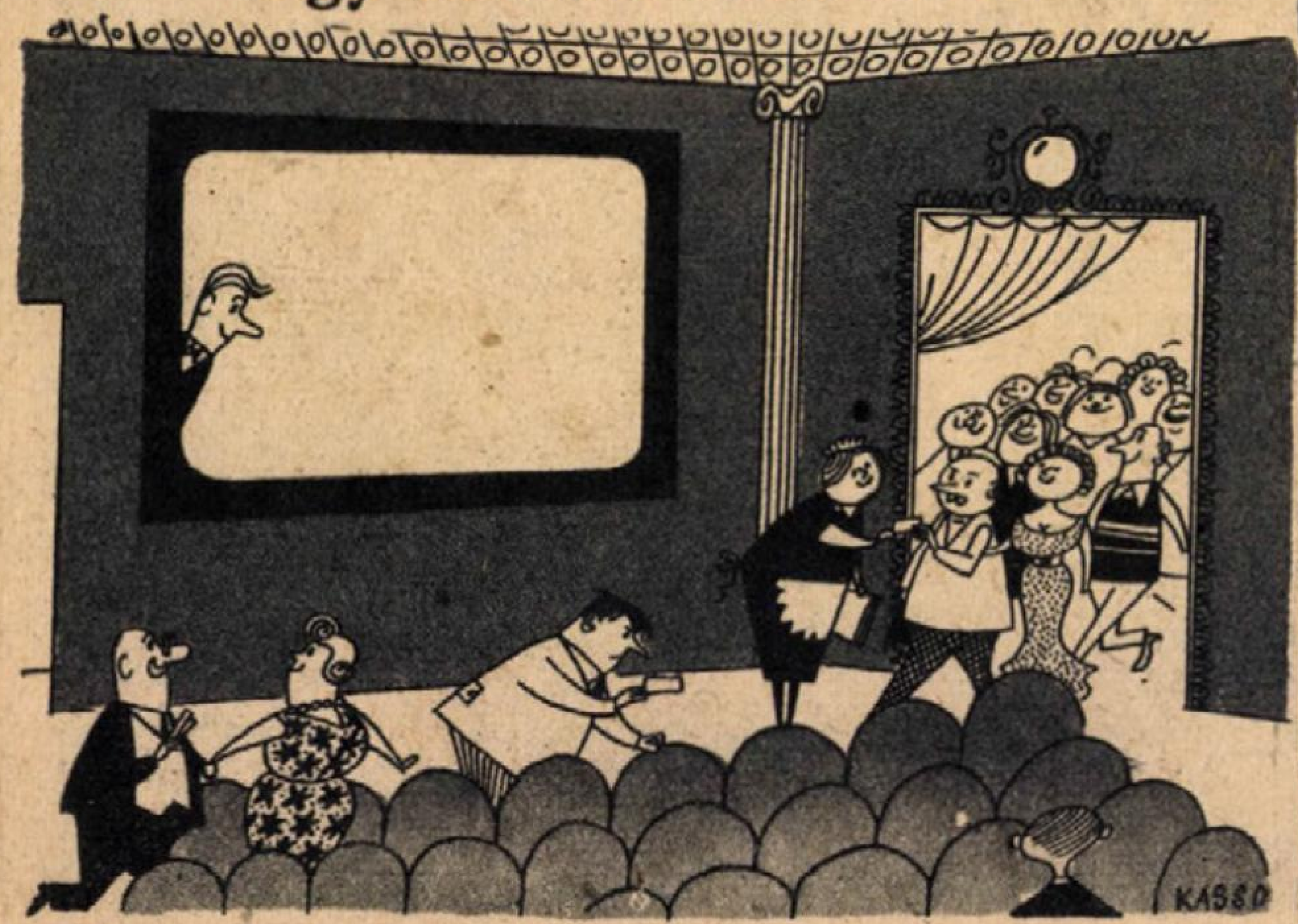
– Íme, átadom! Most fusson ön, amíg eléri a következő szemétgyűjtőt.

Az őrület éjszakája

– Tudja, itt sokkal több hely van, mint azon a kis fatáblán . . .

Egy kíváncsi filmszínész

F K H M A U

(Élelmiszeripari ismerethézagpótlás)

MAI TOJÁS ÁRAK

F = Friss tojás.......
K = Konzum tojás.....
H = Hűtőházi tojás....
M = Meszes tojás......
A = Apró tojás........
U = Úszó tojás.........

Nem kérdeztem a boltban, ahol a fenti táblát először láttam, hogy mi mit jelent. Nem akartam magam blamálni, csak úgy gondolom, hogy a betűk azért vannak, hogy a különféle tojásokat ne cseréljék össze. Kvázi megkeresztelik a tojást. Mondjuk úgy mint az embereknél: Ferenc, Károly, Hanna, Manci, Aladár vagy Ubul. Gondolom ez azért van, mert a tojások, mint az emberek, tulajdonságaik révén másmás pozíciót töltenek be a világon.

Ferenc

(tojásban a friss) az mindenre alkalmas, mert durch und durch friss és egészséges, nincs semmiféle mellékíze, a veréstől csak megkeményedik, azaz erős a habja, állja az időt hidegben és melegben, szóval egy igaz tojás, mely minden halmazállapotában: rántottának, keményen, lágyan, tükörbe sütve vagy krémbe kenve vagy nokedlinemesítőnek, de még éneklés előtt nyersen is fogyasztható.

Károly

avagy a Konzum, gondolom, már szerényebb képességekkel rendelkezik. Általános fogyasztásra éppen még alkalmas, mert hiszen a Konzum fogyasztást jelent. Úgy képzelem, hogy a Konzum olyan tojás, ami még jó. A gyomrot nem rontja, de . . . Szóval nem lehet ellene kifogás, mert szaga abszolúte nincs és ezért bízni kell benne. A tojás egyébként is bizalmi cikk és amiben bízunk, azt le is nyeljük. Az ételben kitűnően beválik, tápereje kielégítő. Károly tehát minden további nélkül megemészthető, nem hagy mélyebb benyomást maga után, mondjuk egy átlag tojás.

Hannácska,

a hűtőházi romlatlan intézeti lény, akire vigyáznak. Csak persze nem lehet pontosan tudni, milyen állapotban került oda és mennyit javított rajta a mélyhűtés. Visszanyerte-e eredeti hamvát, és hogyan viselkedik majd, ha újra felmelegszik az emberek között? Gondolom, a hűtőház igazgatója, mikor elbocsátja, azt mondja rá, hogy: jó. Ez valóban igaz, mert akkor jó is. Nem mondja rá, hogy friss, sem azt, hogy Konzum, sem azt, hogy honnan, mikor jött, mert a hivatali titoktartás ugyanúgy kötelezi őt, mint az orvost.

Manci

a meszes. Gondolom, az kívül-belül meszes. Fel sem vetődik benne a gondolat, hogy habozzon. Valami itt el van meszesedve. Tehát a baj lokalizálva van. Már nem fertőz és általában ellenállóbb, mint a többi. Van, amibe bele lehet tenni. Mondjuk cafatokra csurgatni még hagyja magát.

Aladár,

valószínűleg a törpe. Aprónak nevezi a kereskedelem. Az összes Aladárok talán nem is mind tyúktól származnak. Lehet, van köztük kakukktól is. Az amúgyis szereti idegen fészekbe rakni tojásait. De így az „A" betűvel nem lesz fatytyú belőle. Törvényesítve, az összes jogokkal felruházva és becsületesen felértékelve kerül a fogyasztóhoz. Minőségben, gondolom, nem áll mögötte a Friss-Ferencnek sem, csak hát kicsi és aminek darabszámba megy az ára, az inkább akkor kell, ha óriási. Kilóra, ha mérnék, az Aladárnak nagyobb lenne a becsülete. De hát ilyen az élet.

Ubul

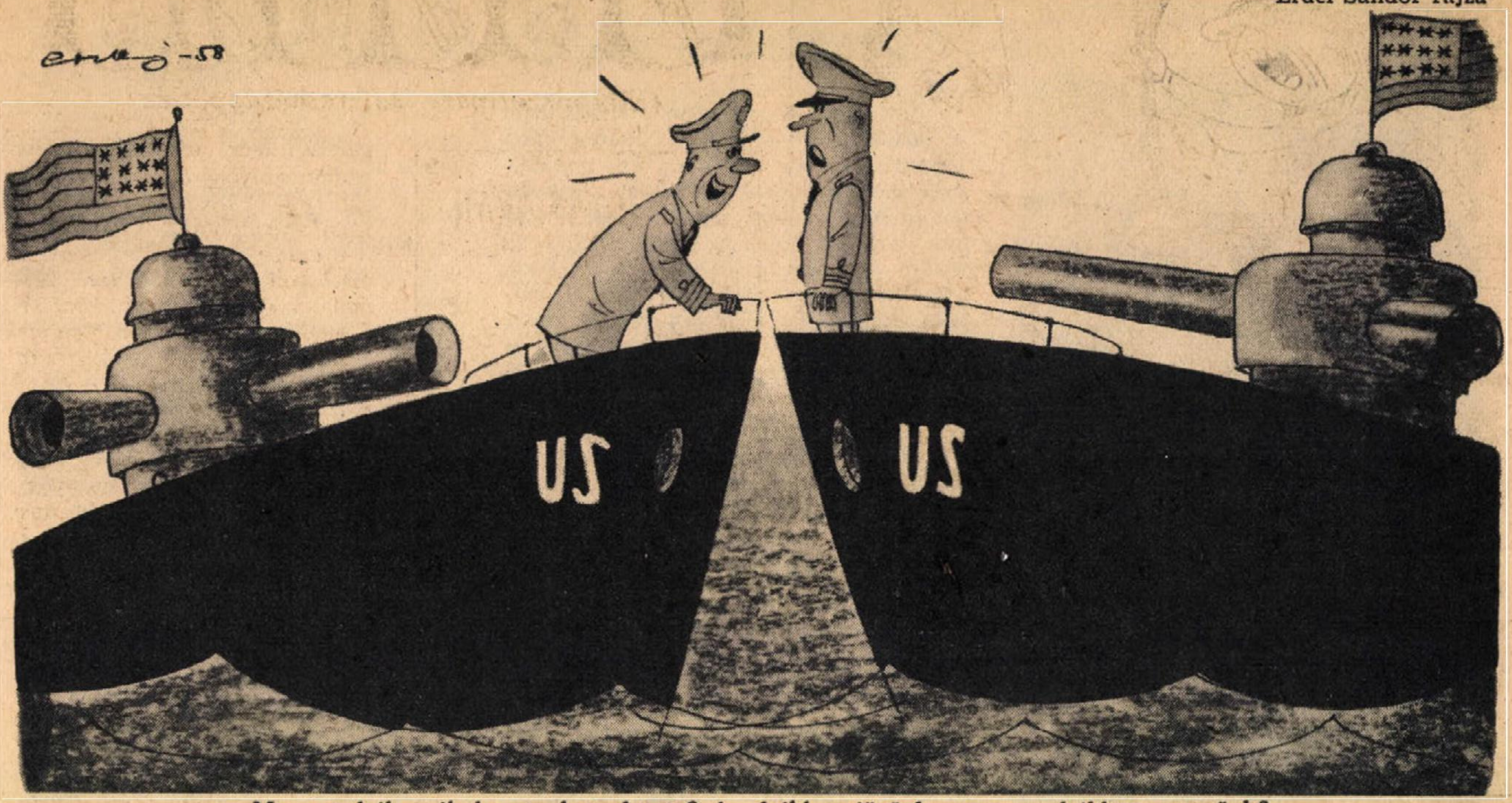
azonban rejtély, amit nem tudok önmagamtól megfejteni. Az Ubul kényszerít engem gőgöt félretéve visszamenni a boltba és megérdeklődni, mi is a helyzet ezzel a kaszt-rendszerrel. Mert az Ubul az úszó. Feltételezem ezek szerint, hogy ez a tojás, ha ráteszem a vízre, úszik. De hogyan úszik, amikor tele van fehérjével és sárgájával? – ezt akartam kipróbálni. Kértem két darab úszó-tojást. Kiderült, hogy nincs.

Felháborító, milyen a közellátás. Már tojást sem úsztathat az ember, ha kedve szottyan rá.

Albán Frigyes

Libanon partjai előtt

Erdei Sándor rajza

– Maga melyik nyilatkozatunkat olvasta? Amelyikben jövünk, vagy amelyikben megyünk?

Ketten beszélnek

— Most pedig hazamegyünk Pintyőkém, főzöl nekem egy jó feketét Pintyőkém, mert én még ma éjjel megírom a kritikámat erről a vacakról, amit ez a Cobor nekem írni merészelt, mint új magyar darabot.

— Dehiszen azt mondtad, hogy egész jó.

— Mikor mondtam én azt, hogy egész jó?

— A szünetben.

— Ja úgy. Csakhogy én azt a szünetre értettem, édes fiam. Mert a darab egész rossz.

— Nekem tetszett. És úgy láttam, másoknak is. Nem mondom, hogy jobb darabot még nem láttam, de nagyon szép darab volt ez, édes fiam. Nagyon kulturált darab. És nagyon emberi. Úgy láttam, hogy te is könnyezel.

— Mert kiújult a kötőhártyagyulladásom.

— De most nem könnyezel.

— Mert elmúlt. Meddig tartson?

— És mi nem tetszett neked ebben a darabban, édes fiam?

— Nem domborodik ki benne.

— Micsoda.

— Hogy a fenébe tudnám, hogy micsoda, ha egyszer nem domborodik ki benne? És nem tipikus.

— Mi nem tipikus?

— A tipikája nem tipikus. Meg az egész. Meg vontatott is volt.

— Mért volt vontatott?

— Mert vontatták, Pintyőkém. Te ehhez nem értesz. Nem vetted észre, hogy vontatják?

— Érdekes... Nem.

— Na ja, mert te nem vagy kritikus.

— Te sem vagy kritikus, édes fiam, csak te most fogsz írni egy kritikát megint. És már látom, hogy le fogod vágni Cobort.

— Úgy van, én le fogom vágni Cobort, én ki fogom belezni Cobort, én fel fogom koncolni Cobort.

— Igen. Sajnos, te goromba vagy, édes fiam. És gonosz is vagy. Mért kell neked felkoncolnod Cobort?

— Nekem, Pintyőkém, először is azért kell felkoncolnom Cobort, mert ha én nem koncolom fel, akkor holnapután felkoncolja Misánszky a Pesti Hírekben és akkor azt fogják mondani, hogy én igénytelenebb, képzetlenebb és liberálisabb vagyok, mint Misánszky. Másodszor is fel kell koncolnom Cobort azért, mert kit koncoljak fel, ha nem Cobort? És harmadszor is fel kell koncolnom Cobort, mert szerzőt koncolni jó.

— Töröld le a tajtékot a szádról, édes fiam és mondd meg, hogy ha te így bánsz Coborral, akkor ki fog neked magyar darabot írni?

— Ha te ilyen opportunista vagy Pintyőkém, akkor már a feketét sem fogadom el tőled. A bírálatnak keménynek és építőnek kell lennie. Hogy elég kemény-e, azt majd megmondja Cobor. Hogy elég építő-e, azt majd megmondom én. Coborral szigorúan kell bánni, mert tehetséges író.

— És ha tehetségtelen volna?

— Akkor meg mért ne bánhatnánk vele szigorúan?

— Cobor fiatal.

— Tehát van ideje okulni.

— Cobor öreg.

— Akkor még nem késő.

— Cobor kommunista.

— Akkor állania kell a kritikát.

— Cobor nem kommunista.

— Akkor meg kell mutatni neki az utat.

— És mondd csak, édes fiam... Nem írhatnál Coborról ugyanolyan tisztelettel, mint teszem azt arról a francia szerzőről tavaly?

— Nem, Pintyőkém! Mert ha én felkoncolom a franciát, attól nekem Párizsban nem lesz nagyobb tekintélyem. De ha viszont felkoncolom Cobort, attól én itt Pesten okos, szép és erős leszek.

— Érdekel téged a magyar dráma egyáltalán?

— Természetesen. De csak a jó magyar dráma.

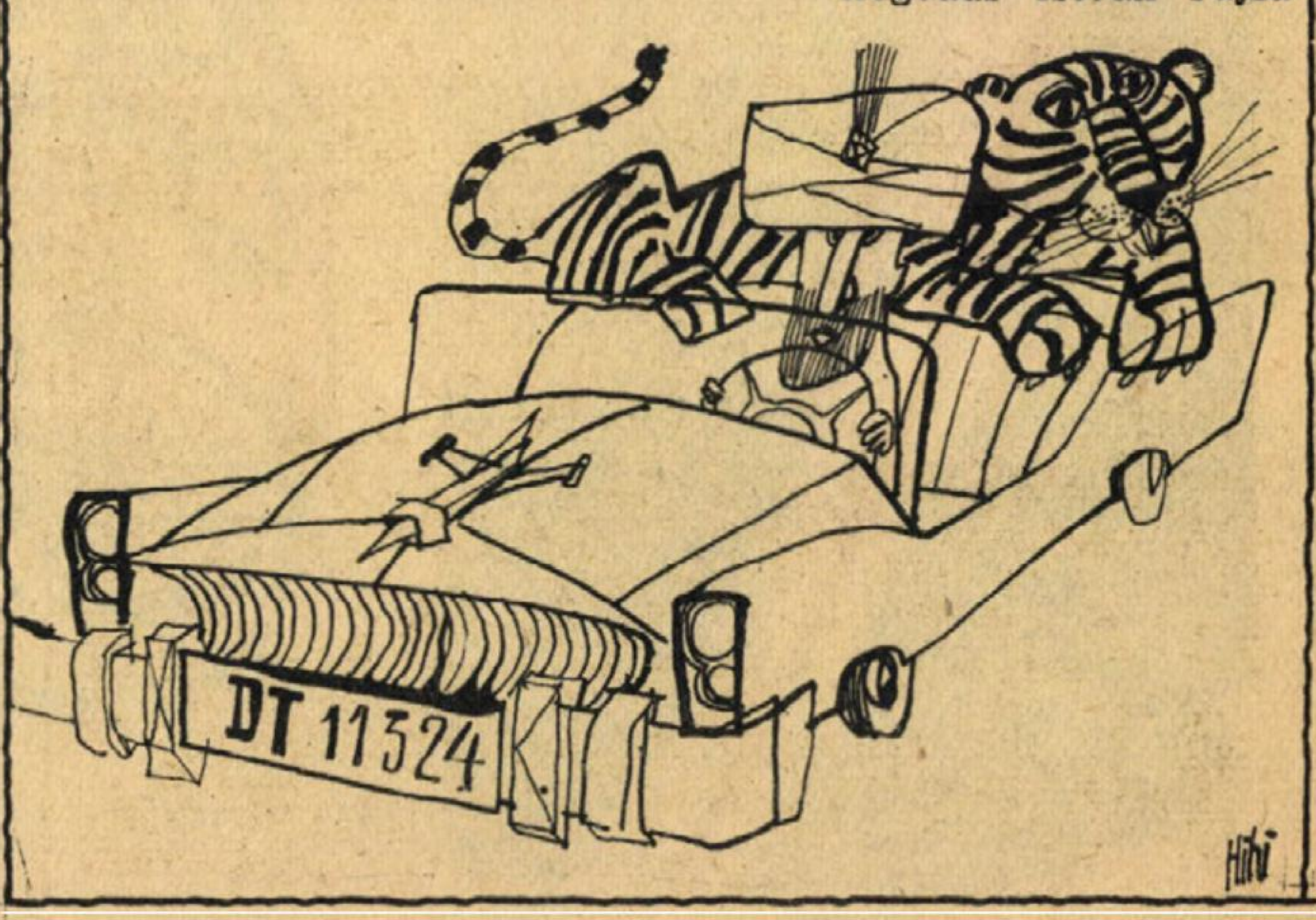
— És mit nevezel te jó magyar drámának?

— Jó magyar drámának azt nevezem, amit eztán fognak megírni. Na csöngess be Pintyőkém, és szedj elő egy forintot.

Tabi László

Külföldi kocsi, valódi dísszel

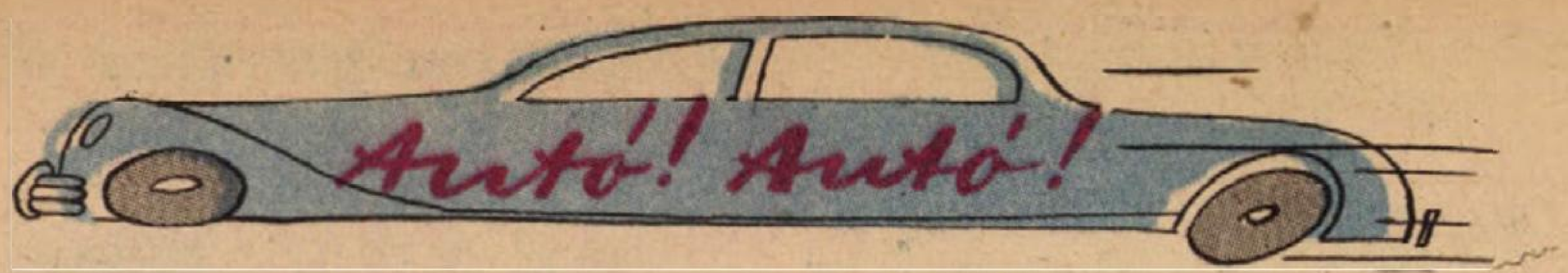
Hegedűs István rajza

Miért tért vissza az amerikai holdrakéta?

Toncz Tibor rajza

Autó! Autó!

Ez a Sólymár már nem is barát, nem is rokon, csak pályatárs. Lakóhelyünk egymás melletti házban van, munkahelyünk egymással szemben. Sólymár négyüléses Skodája reggel itt áll a sarkon, a házam mellett. Munkaidőben az utcán, a parkírozó helyen, hivatalaink közelében. Így aztán nem egyszer csapott rám a véletlen, hogy éppen akkor léptem ki a kapumon, amikor Sólymár is kocsijába szállt. De ő nem tette magát süketnek, nem fordította el a fejét, sőt mindig rámkiabált:

— Halló! Jössz haza? — Vagy: — Halló! Megyünk befelé? — Vagy: — Pajtás, lépj be! — Vagy: — Bújj be!

Még soha nem sikerült igénybe vennem a szívességét, mert mindig másfelé vitt az utam.

Megszólított már reggel, amikor zuhogott, de nekem a sarki Közértbe kellett csak mennem. Rámkiáltott már délután, csúcsforgalom idején: — „Gyere, hazaviszlek" — de én nem hazamentem, csak a szemközti házba, abba, ahonnan ő kijött. Mellémfarolt már a kocsijával, amikor én ott álltam a járdaszélen, húszfokos hidegben — de várva valakit, el nem mozdulhattam. Volt úgy, hogy autóbuszmegállónál pillantott meg Óbudán, a várakozó tömegben... odaszaladt hozzám, gyere, megyünk befelé... nem tudtam beszállni a kocsijába, mert öten voltunk együtt, a szerdai kompánia, nem hagyhattam cserben őket.

Két éve megy ez a játék.

Két éve nem tudunk találkozni — holott sűrűn találkozunk. Ő felajánl, kedvesen, frissen — és én elutasítom, most már egyre jobban szégyenkezve, megsemmisülve.

Azaz, hogy nem. Tegnap rendbehoztam a dolgot. Már éppen ideje volt. Sólymár, ez a kedves barát, megpillantott az utcán, odavezette a kocsiját a járdaszélhez.

— Merre? — kérdezte és láttam az arcán a reménységet, hogy hátha... talán most...

— Arra — mondtam és mutattam egy irány felé, hogy már ne legyek olyan visszautasító, undok és hálátlan.

— Buda? — kérdezte felcsillanó örömmel.

— Az. Buda. Pont az. Honnan tudtad?

— Na, végre! — kiáltott fel és kitárta a kocsi ajtaját, olyan túláradó boldogsággal, mint egy donhuán, akinek küszöbét végre átlépi az imádott hölgy.

Bent ültem a kocsiban. Az autó robogott Buda felé, át a hídon. Fél kettő volt, délután. Feleségemnek még a hivatalból hazatelefonáltam, melegítheti a levest, már indulok. Megyek Buda felé. Semmi dolgom Budán.

— Hová Budára? — kérdi Sólymár.

— Te hová mész?

— Én Visegrádra.

— Odamegyek én is. Pont oda.

— Ez komoly?

— Na hallod. Hazudtam én már neked?

— Nem. Ezt nem lehet mondani.

Robogtunk Visegrádra, Sólymár remekül vezetett. Ő, mint mondotta, egy címet kapott, ahol eladó egy Maort-kályha. Amíg ő tárgyal, én is elintézhetem a dolgomat. Így is volt. Ő tárgyalt. Én elintéztem a dolgomat. Megszámoltam a fákat, a fákon a lombokat, a lépéseimet és a csillagokat az égen. Mert mire Sólymár tárgyalása véget ért, már a csillagok is előbukkantak.

— Elintézted? — kérdezte.

— El.

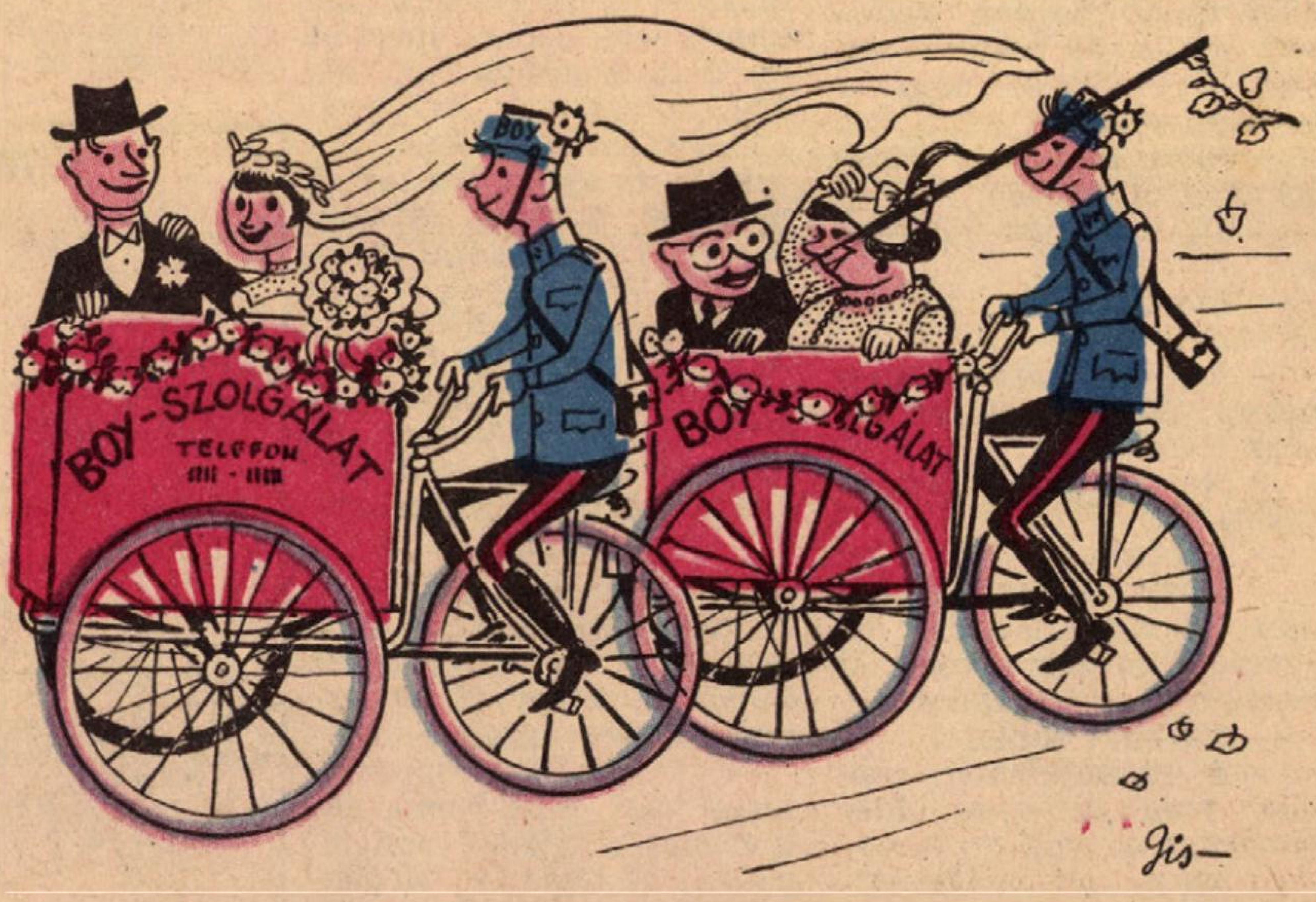
— Látod, milyen jó az autó?

De milyen jó. Este tízkor érkeztem haza ebédre.

Boross Elemér

Éljen a boy-szolgálat!

Szegő Gizi rajza

– Nem kaptunk taxit, mit csináljunk?

Típus-tündér

Az ismert pesti típustündér,
Aki e versben forog szóban,
Ül, mint a vadász méla lesben,
Kedvenc helyén, az eszpresszóban.

Hajában dauer, lábán nejlon,
Hegyes körmein kármin-lakk van,
Hosszú dupla a szenvedélye,
S rövid kaland hozzája gyakran.

Munkaviszonya nincsen semmi,
De ezt már régen gyakorolja,
Egyéb viszonya akad persze,
Hogyha őt bárki felkarolja.

Műemlék már az eszpresszóban,
S van műbarátja mindenfajta,
A lejtőn nem lehet megállni,
De ő megélni jól tud rajta.

Hidvéghy Ferenc

Pesti tudósítónktól

A költészet és a táplálkozás belső kapcsolatai nem ismeretlenek az előtt, aki tudja, hogy szellemi táplálékra éppen úgy szüksége van az embernek, mint napi háromszori étkezésre. S a költészet arra is alkalmas, hogy gyújtó szavával helyes táplálkozásra lelkesítse a lírai kedélyű embereket. Ihletett költő például halevésre is tudja buzdítani az emberiséget, amint azt a Dimitrov téri nagycsarnokban tapasztaltam a halárusok negyedében. Az egyik elárusító hely falán két vers állt lángbetűkkel írva. Az egyik erőteljes, kissé támadó élű költemény:

Mondja maga húsevő,
Halban van az őserő!

A másik vers a nacionalizmusra és történelmi hagyományainkra épült:

Aki a törököt verte,
Nagy erejét a halevéstől nyerte.

Imígy tudomást szerezhettem Kinizsi Pál diétájáról is, ami komoly nyereség, mert az ember általános műveltsége sohasem lehet eléggé kiterjedt. A halevés mellett még tudományos érvek is szólnak, hogy tudniillik a halban foszfor van, s az elősegíti a fokozott agyműködést. Tehát azért okos állat a hal, mert halat eszik.

✕

Az én hangversenyem a következő három számból áll majd:

Händel—Heisenberg: Nehézvízi zene.

Beethoven: Változatok egy Zerkovitz-témára.

Garai: Apu hod med be. A tételek a következők: I. Adagio, II. Andante con moto, III. Allegro vivace.

✕

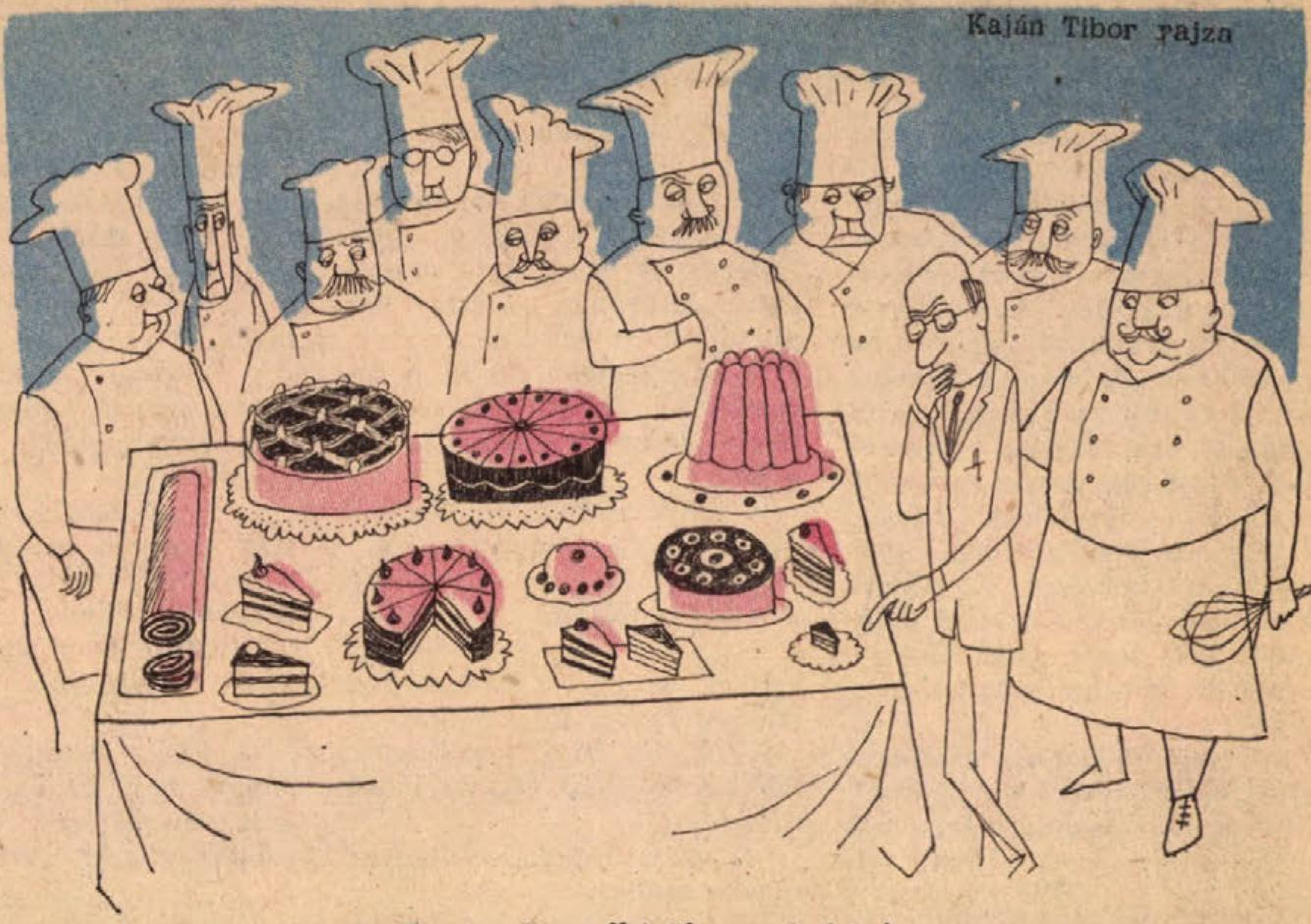
Le a kalappal a véradók előtt. Aki vért ad, életet ad. Mindezek előrebocsátása után mondok el egy apró kis történetet, amely egyáltalán nem tipikus, mindössze megtörtént. Az illetőt személyesen ismerem. Az illető szeret inni, de éppen nem volt pénze. Elment hát vért adni. Három deci vérért 200 forintot kapott. Elitta.

Innen a közmondás, hogy a vér nem válik vízzé.

F. L.

ÉRTÉKEL A CUKRÁSZKIÁLLÍTÁS ZSŰRIJE

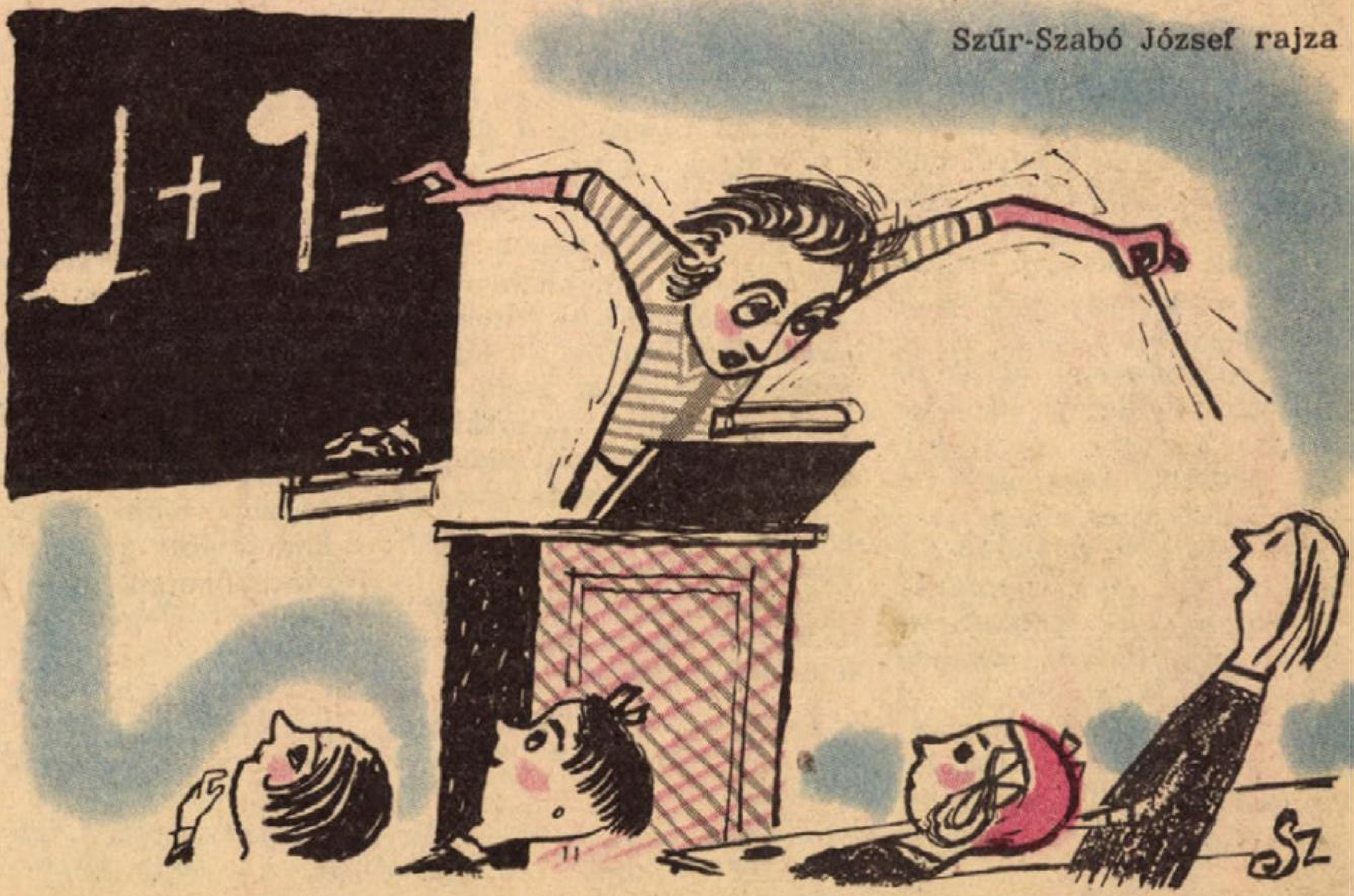
Kaján Tibor rajza

– Ez a mű rendkívül pesszimista!

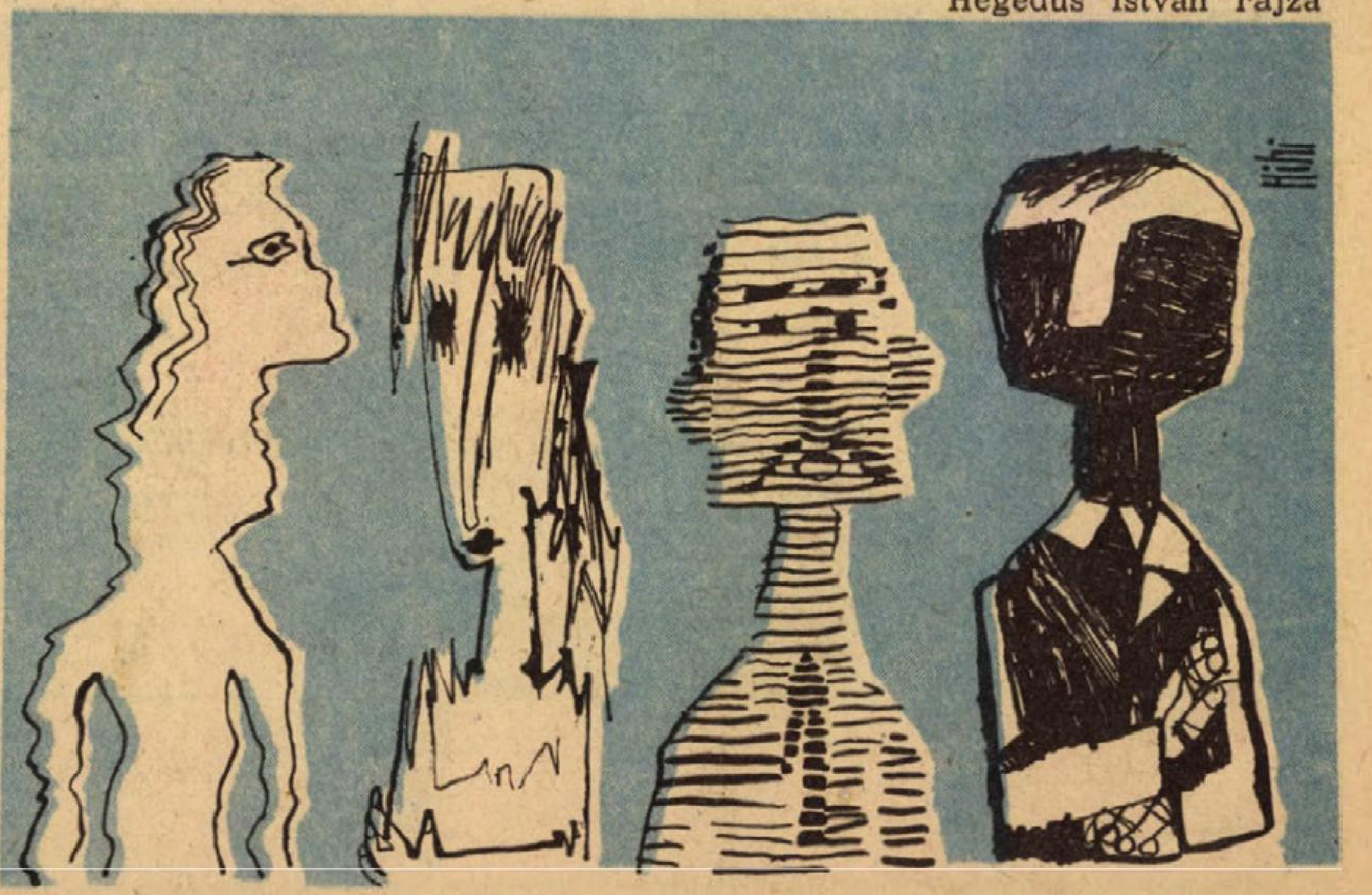
Számtanóra a zenei általánosban

Szűr-Szabó József rajza

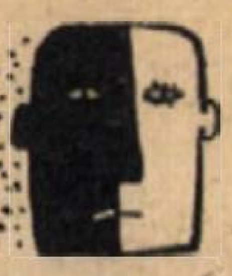
Televíziós színész-portrék

Hegedűs István rajza

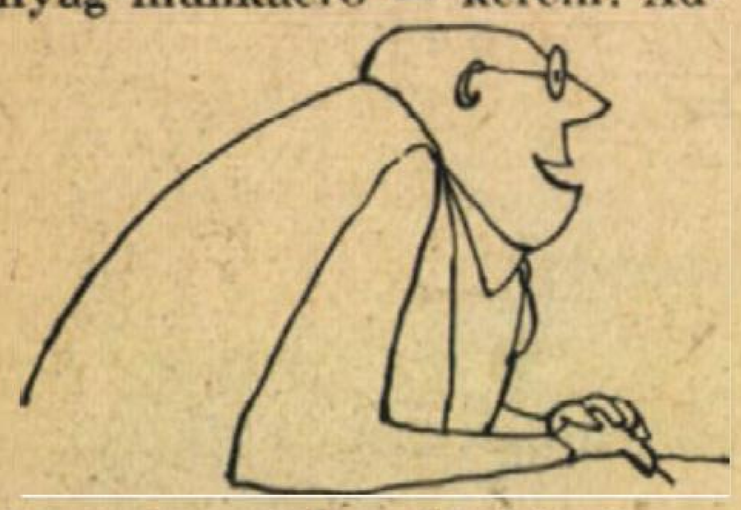
CSELKAS:

Az objektív ember

Prokopi Andonov osztályvezető dudorászva, örömtől kipirult arccal lépett ki az igazgató szobájából. Vidáman, csak a forrástól visszatérőben levő gazellához hasonlítható könnyed léptekkel lépett szobájába és szabadjára engedte jókedvét. Ugrott néhányat örömében, csettintgetett ujjaival, kuncogott pár percig és összecsapkodta, dörzsölgette kezeit. Régóta dédelgetett álma, dinynyehéjat helyezni Marinkov könyvelő lábai alá — a megvalósulás útján volt. Befejezésül ezt mondta neki az igazgató:

— Nagyon helyes, Andonov elvtárs, ha ön úgy tartja, hogy Marinkov fegyelmezetlen, hanyag munkaerő — kérem! Adjon nekem teljesebb képet magatartásáról. Kérjen felvilágosítást más dolgozóktól is, akik jól ismerik Marinkovot és jöjjön el ismét, hogy megvitassuk az ügyet.

Prokopi még egy ideig elörvendezett kollégája lebuktatásának kedvező perspektíváin, azután megnyomta a csengő gombját és utasította a hivatalsegédet, hogy küldje be Lenkovot, az első számlázót.

— Nézze csak, barátom — kezdte mézes-mázos hangon Prokopi. — Szeretném az ön őszinte véleményét hallani Marinkov elvtárs munkájáról. Én nem ismerem jól, s ezért kíváncsi vagyok az ön benyomásaira.

Lenkov elgondolkozott, megtörölte homlokát, majd így szólt:

— Marinkovval kapcsolatos benyomásaim nagyon jók. Szorgalmas, pontos és mozgékony. A munka — hogy úgy mondjam — fél tőle...

— Mmmigen... Hát a beosztottak? Azok nem félnek tőle? Azaz fenyegeti önöket néha?

— Egyáltalán nem. Nagyon figyelmes valamennyiünkkel.

— Úgy... Van valami hiányossága, hibája?

— Lehet, hogy van, de nem vettem észre. Természetesen nincsen ember hiba nélkül.

— Attól függ, milyenek. Például a fiatal tisztviselőnők irányában?

— Nincs ilyesmi! Ő nagyon rendes ember.

Prokopi összevonta a szemöldökét.

— Köszönöm, Lenkov! — mondta szárazon. — Mondja meg Szokerovnak, jöjjön be hozzám.

A második számlázó ijedten, sápadtan lépett be a szobába.

— Nézze csak, barátom — kezdte szívélyesen Prokopi. — Az előbb az igazgató elvtárs kívánságára érdeklődtem Lenkovnál Marinkov viselkedése iránt. De Lenkov — látja — valahogy nagyon baráti beállítottságú iránta. Az egekig feldicsérte őt. Nekem pedig teljes képre van szükségem. Ön például mit tud a kérdéses Marinkov hiányosságairól?

Szokerov ugyancsak elgondolkozott, megtörölte homlokát és így szólt:

— Hát... szerintem Marinkov elvtárs néha szórakozott...

— Úgy, úgy, úgy! — élénkült fel Prokopi. — Néhány jellemző eset?

— A múlt héten például elfelejtette elkönyvelni két doboz gemkapocs vásárlását.

— Éles szeme van, Szokerov! Más hiányosság?

Szokerov elpirult a dicsérettől.

— Tegnap Marinkov kolléga tizennégy perccel korábban hagyta abba a munkát és elment.

— Lám, lám! Minden napnak megvan a maga foltja, ugye? Még valami hasonló természetű dolog?

— Mást nem tudok. Ő nagyon szorgalmas, jól ismeri a...

— Elég, köszönöm. Most fogjon neki és írja le Marinkov munkájával kapcsolatos megfigyeléseit. Az igazgatónak

is ez a kívánsága.

Prokopi kitartóan folytatta a nyomozást. Délig még öt tisztviselőt kérdezett ki. Hárman kedvezően nyilatkoztak, ketten pedig a könyvelőt terhelő tájékoztatást adtak.

Három nap alatt az osztályvezető, mint valami gondos gazda válogatta a búzát a konkolyból. Sikerült neki még két kedvezőtlen jellemzést szereznie. Az egyenleg — tizennégy pozitív vélemény — öt negatívval szemben.

Prokopi gondosan egy iratjegyzékbe helyezte a negatív véleményeket és büszkén magasra emelt fővel indult az igazgató szobája felé.

(Bolgárból fordította: **Bebők G. Vera**)

HIRDETÉSEK A NYUGATI LAPOKBÓL

Egy New York-i mozi a következő hirdetéssel dicsérte az új bűnügyi filmjét:

„A film annyira érdekfeszítő, hogy Ön letörve, felzaklatva és felizgatva, de mégis megelégedve tántorog majd haza az előadásról."

Egy szicíliai kis fürdőhely hirdetése:

„Jöjjön hozzánk, ha szereti a meleg nyarat. Legutóbbi fürdőidényünk alatt negyvennyolcan kaptak hőgutát."

Egy párizsi lap házassági hirdetései között olvastuk:

„Húsz éves, nagyon csinos, temperamentumos lány, keresi hatvan évnél nem fiatalabb férfi ismeretségét házasság céljából. Jelige: „Édes hármasban."

Egy Bécs melletti városka tűzoltó testülete táncestélyére a következő hirdetéssel toborzott közönséget:

„Jöjjön el a bálunkra! Viszonzásul mi is meglátogatjuk Önt, ha kigyullad a háza!"

Egy olasz fürdőruha-cég hirdetése:

„Ha felveszi fürdőruhánkat, fölöslegessé válik minden kacsintás, vagy flört. Fürdőruhánk egyedül is megteszi hatását."

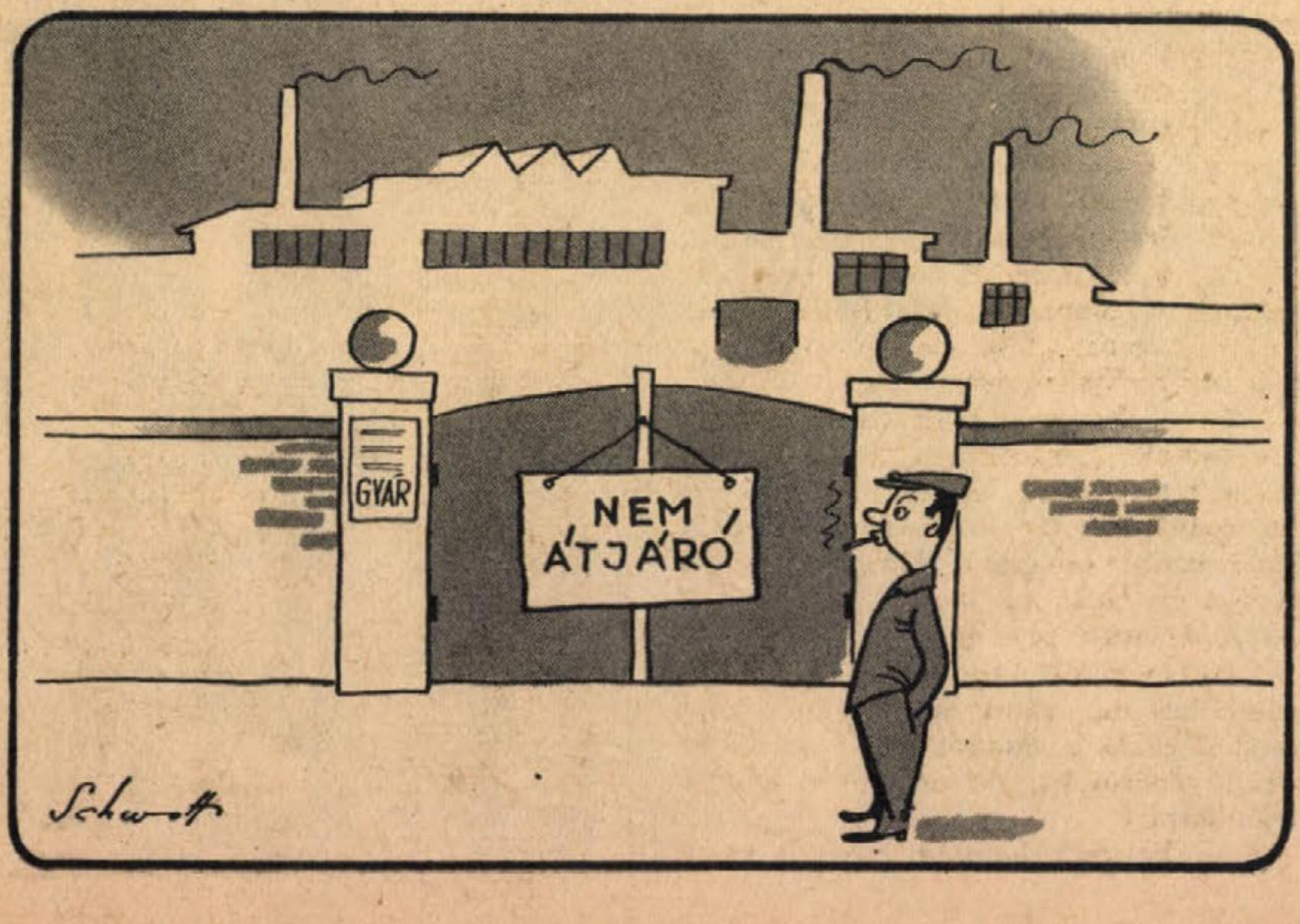
Egy amerikai utazási iroda prospektusában olvastuk:

„Az általunk rendezett nászutazások a legszebbek. Mi megakadályozzuk, hogy egy harmadik személyt is vigyen magával."

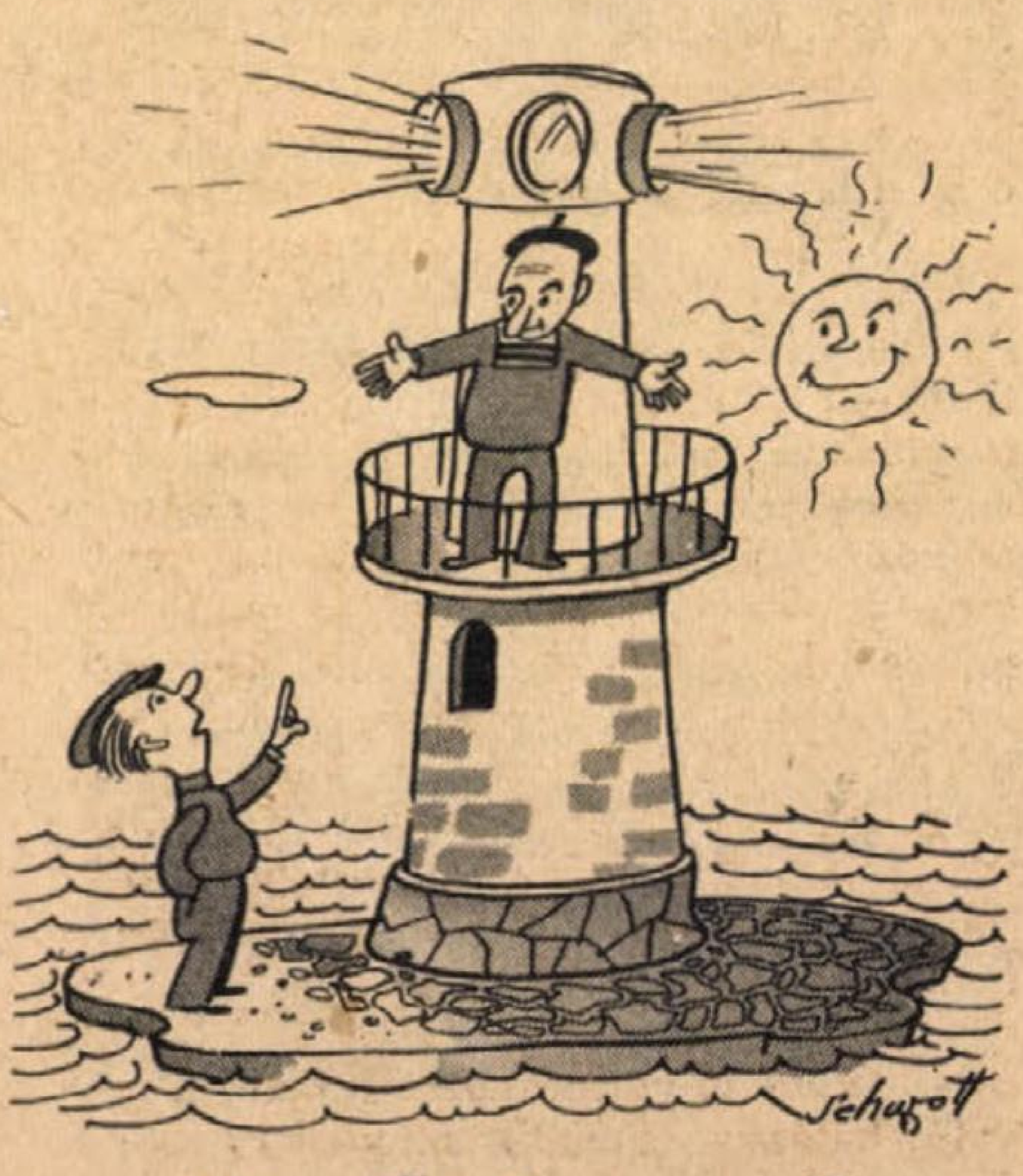
n.

Vándormadár a gyár előtt

Schwott Lajos rajza

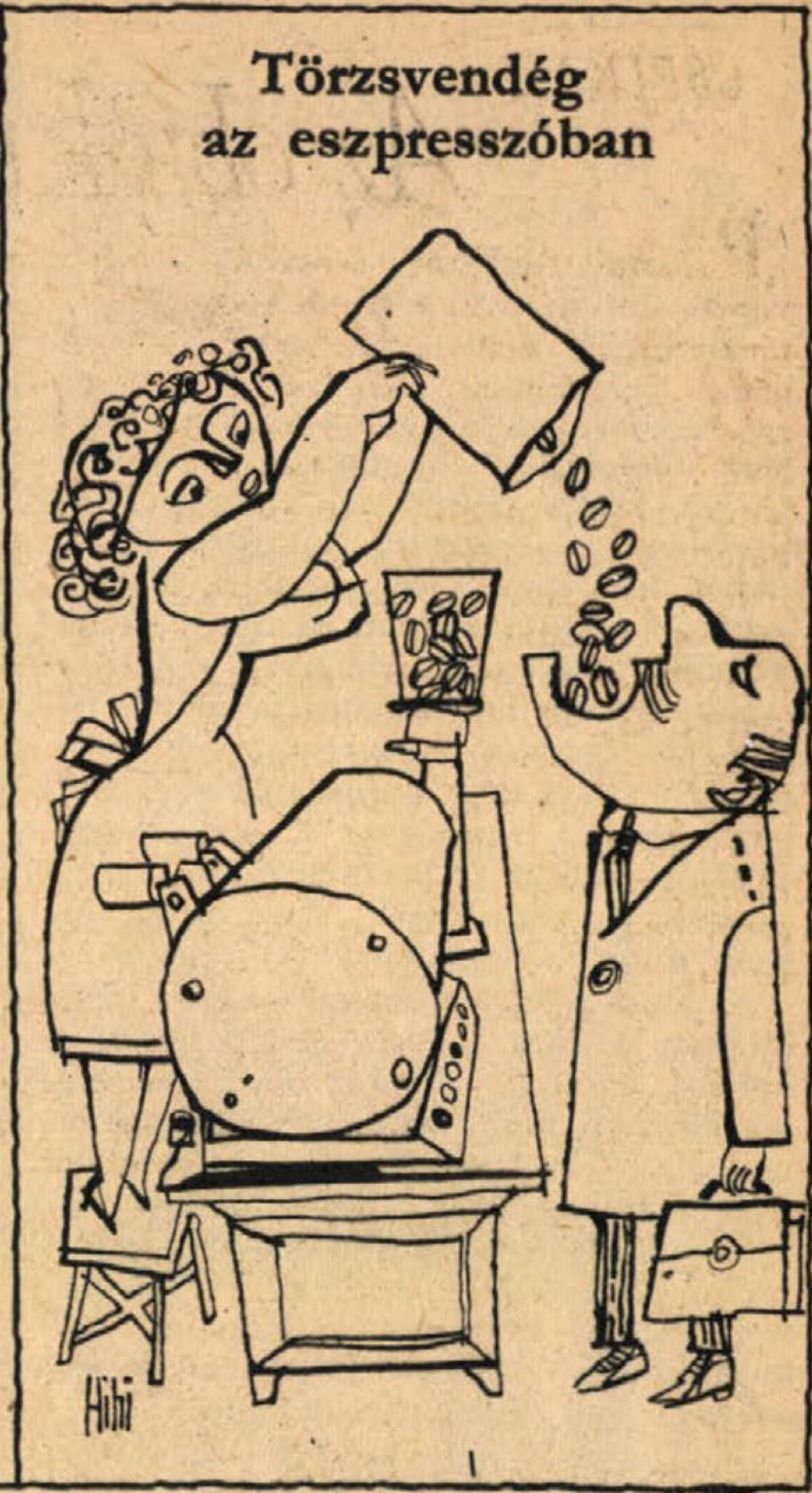
Akinek nem inge...

– Miért világít fényes nappal?
– A tegnapi éjszakát csúsztatom...

– Apuka, ugye mondtam, hogy az öcsivel még nem lehet éjszakázni ...

GARFUNKEL és az élet titka

— Ha nem sietsz nagyon — mondta Garfunkel —, elárulom neked az élet titkát. Egy mondat.

— Nagyon sietek — mondtam és már mentem is volna tova, de ez a marha mindig le tud bilincselni valamivel. Ezúttal azt csinálta, hogy felhajtott egy stampedli rumot, hörpintett egyet a feketés pohárból, majd felvett az asztalról egy közönséges gyerek-csörgőt és gügyögve rázni kezdte.

— Elájulom az élet titkát... — ismételte gyügyörészve.

— Mennyiért?

— Húszas! — mondta, majd sietve hozzátette. — Tízes!

— Megéri... — mondtam és leültem mellé. — Halljuk újabb ökörségeidet.

— Kérlek. Az élet titka egy mondatban így hangzik: senki sem felnőtt. Érted?

— Értem. Senki sem felnőtt, ez az élet titka egy mondatban. Szervusz.

— Várj! — szólt és visszanyomott a székbe. — Megmagyarázom bővebben. Az emberek, köztudomás szerint gyermekként jönnek a világra. Később a társadalom mindent elkövet, hogy felnőtteket neveljen belőlük. Erre minden eszközt felhasznál, a nádpálcától egészen a vezércikkig. Ámde az emberek mégsem lesznek felnőttek, csak úgy tesznek, mintha azok lennének. Belül gyerekek maradnak, mert az jobb. Nézd meg, mit szeretnek legjobban az emberek: játszani. Totózni, lottózni, meg szerelmeskedni. Figyeled a gondolatmenetemet?

— Nem.

— Akkor folytatom. Az emberek a nevelés hatására elkezdik szégyelleni, hogy ők gyerekek és megjátsszák egymás előtt a felnőttet. A főnök parancsolgat, a lektor nagyképűsködik, az orvos szakállt ereszt és latinul beszél. Holott tulajdonképpen mindegyik labdázni szeretne, vagy bigézni. Láttál te már atomtudóst a futballmeccsen? Vagy láttál már díszpécsert pingpongozni?

— Sőt. Láttam éjjeli pincért nappal meghalni.

— Na, látod. Most jövök én és azt mondom: hulljon le az álarc! Ne nagyképűsködjünk, ne pózoljunk, hanem valljuk be férfiasan, hogy mindnyájan srácok vagyunk az Úr színe előtt és gyerünk játszani.

— Óriási! És ki fog dolgozni?

— Mindenki. A munka is játék, ha nem beszélnek róla felnőttesen. Láttál te már főszerkesztőt autót szerelni, és matráckereskedőt verset írni? Óriási lelkesedéssel csinálják, mert játszanak. Hát majd ezentúl játsszunk bányászosdit, vegyészesdit, az orvosok pedig azt fogják játszani: hol a vakbél, komámasszony?! Óriási, soha nem látott aranykor virrad ránk! A legragyogóbb az emberiség történetében! Nem lesz például háború. A nemzetközi értekezleten összeülnek a nemzetek képviselői és azt fogják játszani: „Sicc, hátulsó pár, előre fussatok!" Eisenhower reggel bemegy rolleren a Pentagonba és azt mondja a szenátusnak: „Srácok, ma nem intézünk senkihez jegyzéket. Olyan szép idő van, kimegyünk a rétre ürgét önteni..." Az infantilizmus elfoglalja végre méltó helyét az ég alatt, és az egész világ nem lesz más, mint egy nagy dedó...

— Ne tegyelek tisztába? — kérdeztem aggodalmasan, mert Garfunkel teljes erejéből rázta a csörgőt és az arca egészen kivörösödött. De már nem lehetett megállítani.

— Új korszak hajnala virradt ránk! Egy felnőttek nélküli, paradicsomi kor, ahol a vérszomjas lakásügyi előadó mellett békésen legelészik a jámbor ágyrajáró. S akinek ez nem tetszik, az megismerkedik fegyvereink erejével.

Garfunkel félelmes gesztussal kivágott az asztalra egy gumicsúzlit, aztán fáradtan elmosolyodott és jóval szerényebben hozzátette:

— Kapok egy tízest...

— Miféle tízest? — kérdeztem gyermetegen.

— Hát amit megígértél, ha elárulom az élet titkát...

— Ki ígérte meg? Én? — kérdeztem csodálkozva. Aztán felállva a helyemről, így szóltam:

— Ipics-apacs, nem ér a nevem...

Kiöltöttem a nyelvemet és vidám bakugrások közepette elhagytam a kávéházat.

Gádor Béla

Csipkerózsika

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— EMLÉKEZÉS EGYRŐL, MÁSRÓL —

Nevel a fiam

Hatodikba járó Gyurka fiam négyesre felelt földrajzból. Egynapi szobafogságot róttam ki rá. Gyurka a büntetés ellen fellebbezett. Gondosan kivágott újságcikket tett elém a négyesekről. A cikk szerint a négyes nagyon jó osztályzat és a szülők helytelenül járnak el, ha lebecsülik. A cikk hatástalanul pergett le rólam. De Gyurka azonnal másikat keresett elő. Bölcs írója a hiúságról igyekezett leszoktatni a mamákat. A hiú mamák ugyanis csak azért akarnak ötösöket szereztetni gyermekeikkel, hogy aztán legyen mivel hencegniök.

— Te is ilyen hiú mama vagy — zárta le fiam a vitát — más gyerek mamája boldog, ha a fia négyest hoz haza. Mit tehettem én, a hiú mama? Bűnbánóan simogattam meg szegény jó gyermekem fejét és elengedtem a szobafogságot.

Röviddel ezután négyszemközt beszélgettem gyermekeim apjával. Sürgős beszélnivalónk negyedik mondatánál tartottunk — a prémiumról —, mikor váratlanul egy kiáltást hallottunk:

— És nekem mit vesztek? — szállt felénk Gyurka hangja.

— Mi az, te hallgatóztál? — kérdeztem felháborodva.

— Igen, hallgatóztam — jelentette ki méltatlankodva. — Mert ti nem vagytok hozzám őszinték. A múltkor volt egy előadás a rádióban arról, hogy milyen káros, ha a szülő nem őszinte a gyerekéhez. Hát tessék! Ugye, azt se mondtátok meg, hogy vendéglőben vacsoráztatok? Szerencsére, Pali apukája látott titeket. Most meg ez a prémium. Az nagyon jó előadás volt a rádióban! Nem vagytok őszinték, s ez engem rossz irányba nevel. Kénytelen vagyok hallgatózni.

Mit tehettünk? Összeomolva hallgattuk.

Röviddel ezután egyszer úgy bevágta az ajtót, hogy majdnem leszakadt a fal. Én kicsit hangosan figyelmeztettem a kilincsre. Mire ő, arcán egy meg nem értett gyermeki lélek minden fájdalmával kijelentette: ez azért van, mert nem olvasok eleget. Vaskos könyvet tett elém, amely a szülőket a serdülőkorú gyermekek gyöngéd kezelésére oktatja. Ezek után gyengéden megkértem fiacskámat, lazítsa meg derékszíját, mert ha így összeszorítja magát — egy szafalédához hasonlít. Gyurka sátáni kacajjal felelt:

— Tudtam! Mert te nem érted meg a gyerekedet. Nálunk az iskolában ez a divat.

És hozott három könyvet az iskolásgyerekek neveléséről, öt kivágott újságcikket a gyerekek öltöztetéséről, felhívta a figyelmemet a rádió előadásaira, úgymint: A serdülőkor lélektana, Hogyan bánjunk az iskolásgyerekekkel, A meg nem értett gyermek. És egy féléves tanfolyamra: szülőknek a nevelésről.

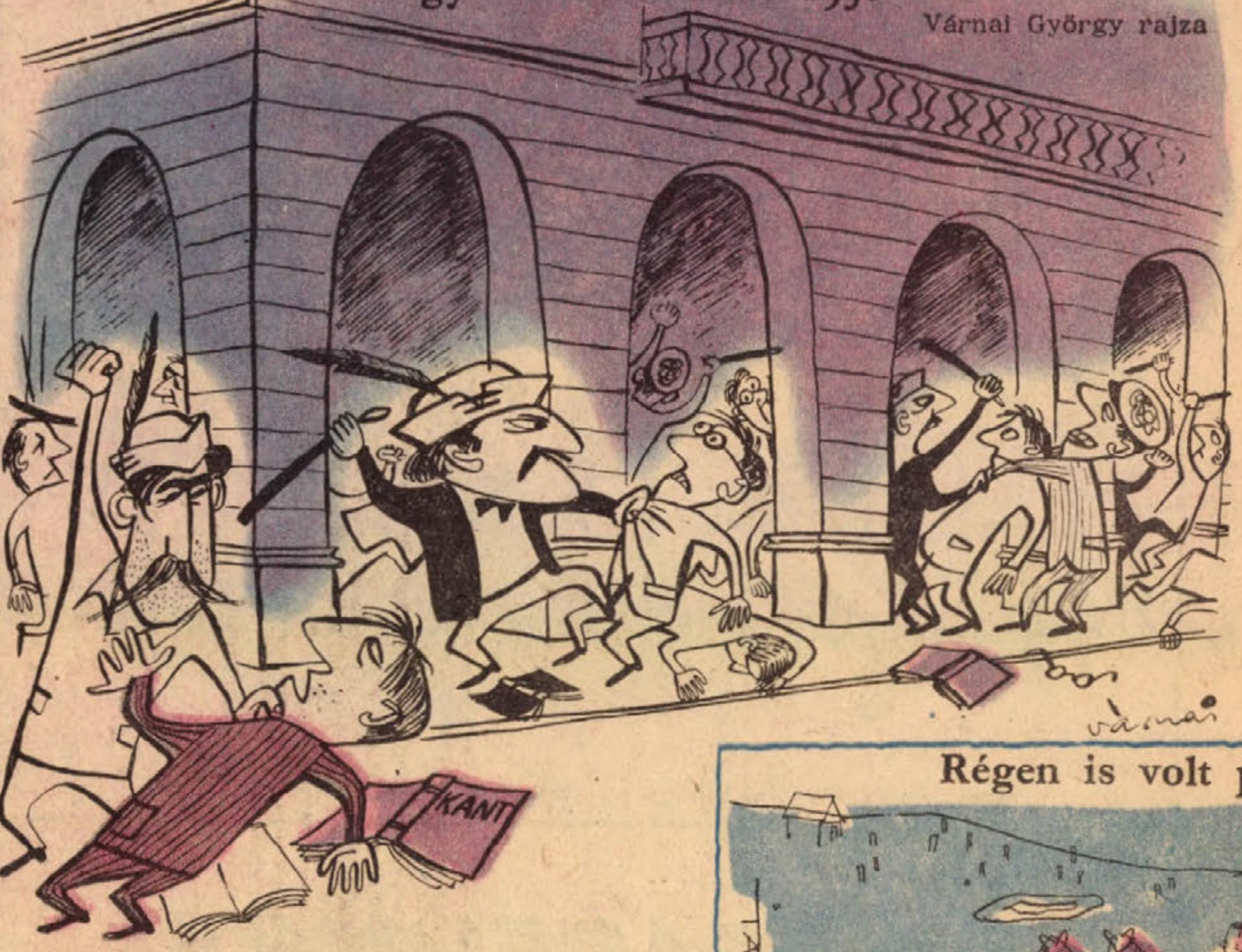
És igazán, de igazán csak úgy véletlenül, eszembe jutott valami. Mi lenne, ha... ha például... ha tegyük fel... valaki egy könyvet írna! Nem is könyvet, csak egy cikket! Vagy legalább néhány sort arról, hogyan kell viselkedniök — nem a szülőknek a gyerekkel — hanem a gyereknek a szülőkkel!

Hátha az én fiam egyszer, titokban, azt is elolvassa!

Pongrácz Zsuzsa

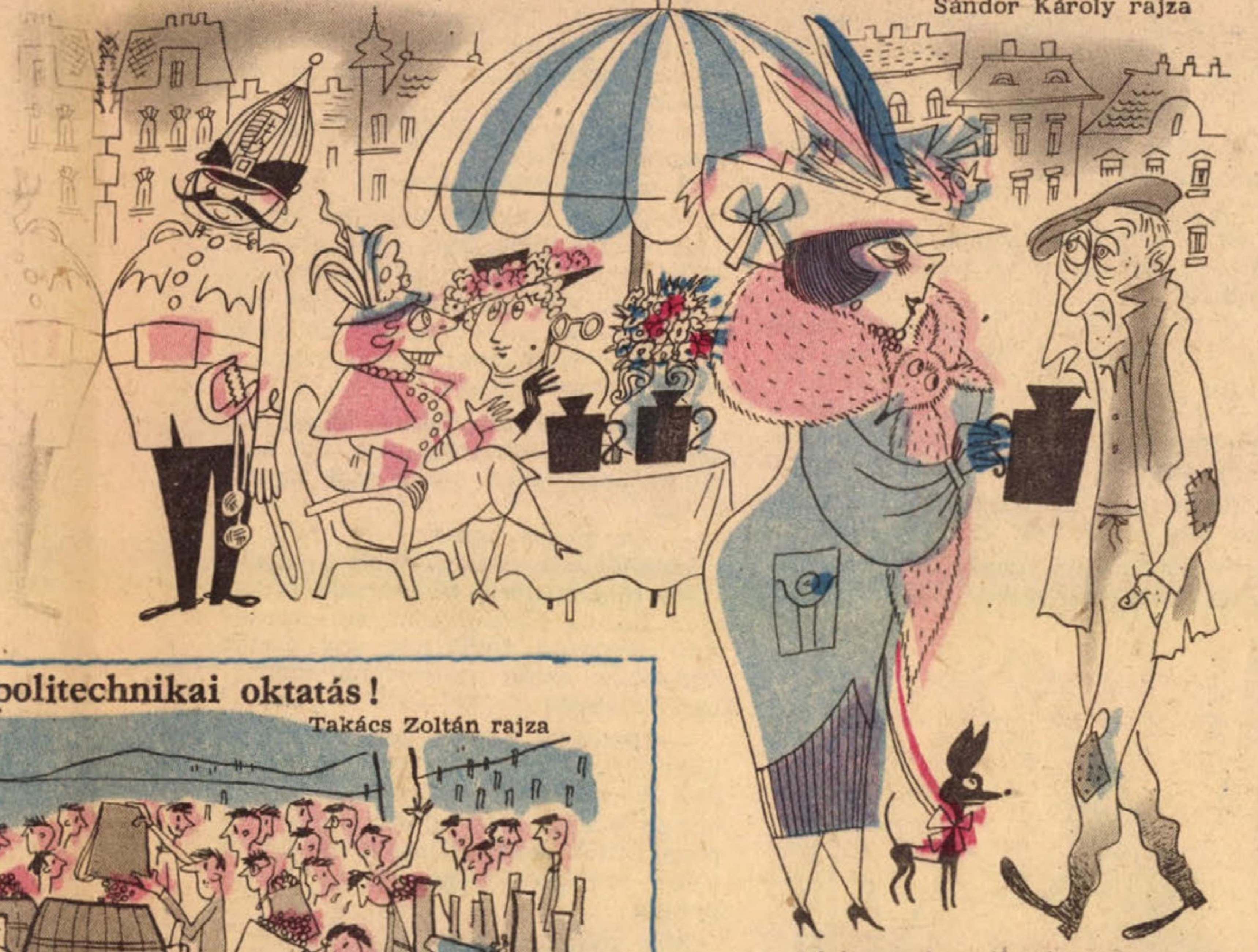
Egyetemi élet anno 1930

Várnai György rajza

Csak egy pár fillért

Sándor Károly rajza

– Adakozzunk a főméltóságú asszony nyomorenyhítő akciója javára...

Régen is volt politechnikai oktatás!

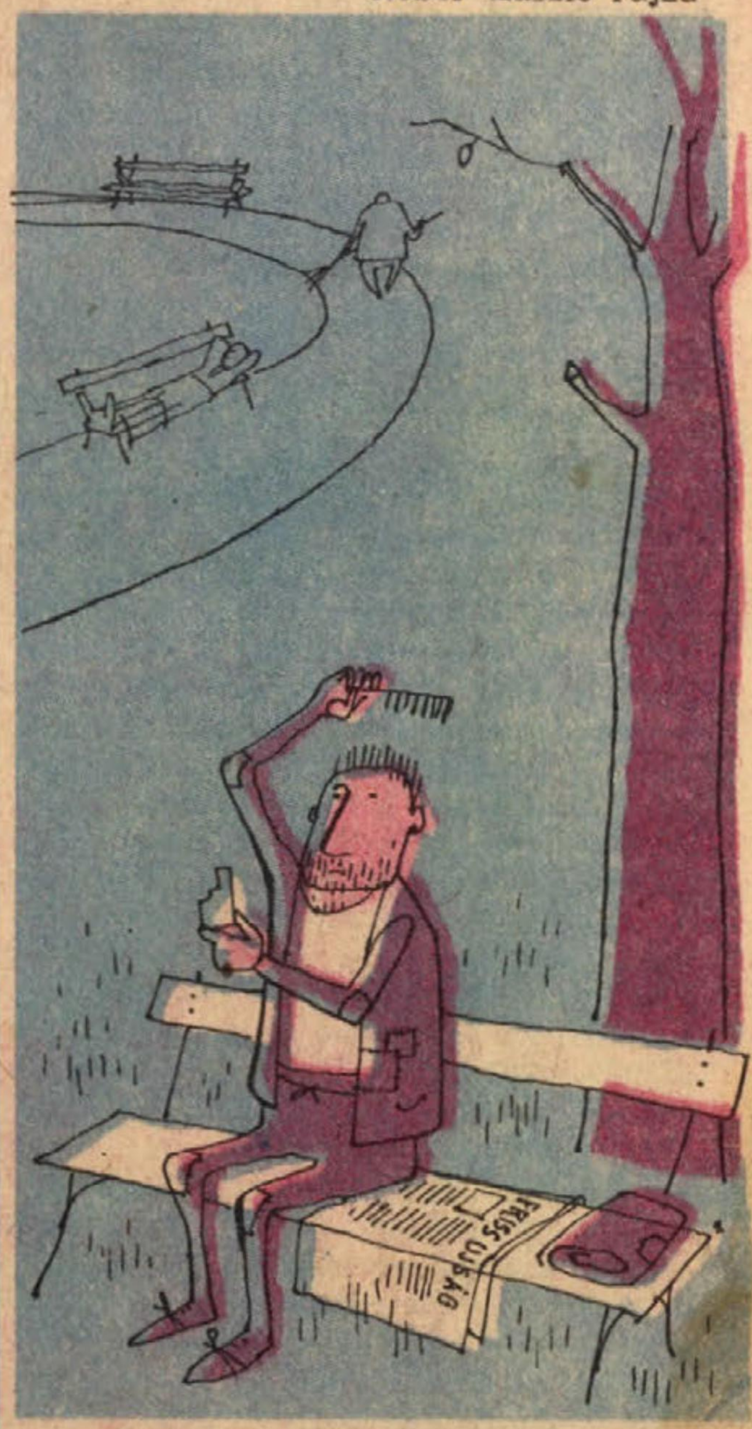
Takács Zoltán rajza

Szüretel a jegyző úr.

Garszon-lakás

Réber László rajza

Jótékonysági hölgy

Szegő Gizi rajza

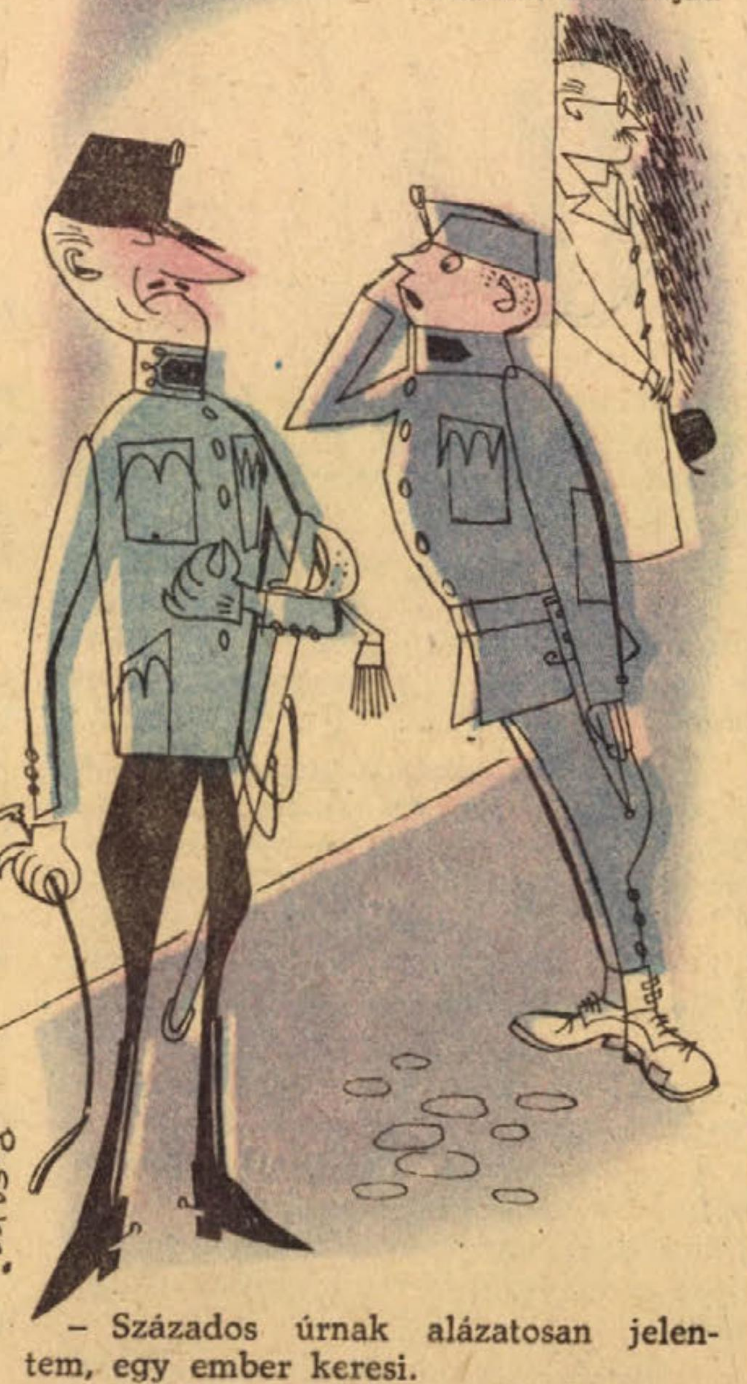
– Ez a kis ruha 600 koronába került. A jótékonysági teára csináltattam...

– Az elszámolásnál 212 korona 42 fillér maradt a szegények javára...

Egy laktanyában

Pusztai Pál rajza

– Százados úrnak alázatosan jelentem, egy ember keresi.

– Ostoba szamár! Az nem ember, hanem civil!

Öregasszony kerestetik

Az író mesefilmet írt, két társszerző belépett, három dramaturg átírta s mikor mindezzel megvoltak, odaadták a forgatókönyvet Ropsz Rezső rendezőnek.

Ropsz forgatta a forgatókönyvet, forgatta a kopasz fejét, de a film forgatásához hozzá sem kezdett. Hümmögött, okoskodott s ha egyszer keresett, talált is kifogást.

— Honnan vegyem a mesebeli öregasszonyt? — tépte a szerzők és dramaturgok haját. — Hó-ó-nnan? Ez egy karakterfigura, egy ősz tanulmányfej egy görnyedt tanulmánytörzsön... Érzitek az életszagot? Ilyet nem lehet maszkírozni.

Az öregasszonynak a sztori szerint minden ötszáz méteren meg kellett jelennie, hogy némán, de jelentőségteljesen rőzsét szedjen. Ő képviselte a szocialista realizmust a filmben s Ropsz szerint éppen ezért nem játszhatta színész a szerepét. Eredeti öregasszonyt akart, mert kedvelte az eredeti megoldásokat.

Az író autóra szállt, a két társszerző helikopterre, a három dramaturg holdrakétára. Bejárták a külvárost és a belvárost. A Dunántúlt, az Alföldet, Szibériát, Alaszkát, az Egyenlítőt és a világűrt. Ahol csak megálltak, mindenütt kidoboltatták, hogy öregasszonyt keresnek... De dobbal nem lehet öregasszonyt fogni. Senki sem jelentkezett.

— Hopsz! — mondta Ropsz. — Hirdetni fogunk. Ez be szokott válni a filmszakmában.

És másnap valamennyi napilapban megjelent a csáberejű szöveg:

„Filmgyár epizódszerepre öregasszonyt keres. Ősz haj, népiesen ráncos bőr előnyben. Jelentkezés kedden 9-kor az Agaréti úton."

— Hű! Micsoda tolongás lesz itt holnap! — gondolta Ropsz hétfőn. És várt.

— Persze, az sem baj, ha nem teljesen ősz, csak mákosnudli... Az ember legyen rugalmas — gondolta szerdán és várt.

Senki nem jelentkezett.

Csütörtökön se.

Pénteken Ropsz glicerinkönnyeket sírt, mint a tehetségtelen primadonnák.

Szombaton elhatározta, hogy öngyilkos lesz, mert ha még egy öregasszonyt sem utalnak ki neki, nem érdemes élni. Bement a törzskávéházába és rendelt egy pakli gyufát pohárban. Ekkor lépett hozzá cimborája: Casa-Novák, a bonviván.

— Ejnye! — mondta. — Hát ekkora a baj?

— Ekkora! — felelte Ropsz és rögvest részletezte is, hogy mekkora.

Casa-Novák — aki, mint a szívtiprás olimpiai bajnoka, már kiismerte a női lelkek rejtelmeit — vigyorogni kezdett. Kivett egy szál gyufát a végzetes pohárból, szórakozottan piszkálgatta vele a fogát, aztán felállt és szép tempósan elballagott a Hirdetővállalathoz, ahol feladta a következő kezdetű hirdetést:

„Filmgyár epizódszerepre fiatalos külsejű, jóalakú nőt keres..."

Másnap háromezer idős hölgy ostromolta a kaput.

Kun Erzsébet

Névházasság

Világhírű drámaírónk harminc esztendővel ezelőtt megállapította:

— Kétféle arisztokrata forgolódik a színházi világban: Gróf Elveszhy és gróf Elvetthe.

E magyarázatra szoruló bölcsesség úgy keletkezett, hogy a kulisszák mögött és a színházi lapok pletykarovatában gyakran suttogták görlicékről, „telefonszínésznők”-ről, hogy ez vagy amaz a gróf feleségül veszi. De ezek a lányok a legtöbb esetben megmaradtak menyasszonyoknak. Akadt azonban néhány elszegényedett arisztokrata, — jobbára a házasságközvetítők listáján, — aki pár ezer pengőért bármilyen nőcskét oltárhoz vezetett, megajándékozván őt a grófnői vagy bárónői címmel. És mindig akadtak könnyűvérű és könnyű pénzű hölgyikék, akik szívesen áldoztak azért, hogy külföldi hotelekben „Madame la Comtesse”-nek nevezzék őket. Az előkelő rang viszszahozta a befektetett tőkét.

Ezek a névházasságok simán zajlottak le. Az esküvő előtt néhány nappal bemutatták a vőlegényt az aránák, az ügyvédek megszerkesztették a házassági szerződést, a szertartás lezajlott. Az ifjú férj megkapta a pénzt, a menyecske a hétágú koronát. Megindult a válóper, mindketten visszanyerték a szabadságukat. A gróf új frigyre és új hozományra fordította a szabadságot. Hogy az asszonyka mire fordította, azt könnyű kitalálni.

Egyetlen ilyen nászt ismer a krónika, amely bonyodalommal zajlott le. A botrányairól nevezetes revűszínésznőcske megunta tisztes polgári nevét és elhatározta, hogy felcsap grófnőnek. Az alvilág élelmes ügynöke felhajtott egy szabad grófot, notórius házasulót, akinek már négy elvált felesége szerepelt a telefonkönyvben. Gyorsan megegyeztek: tízezer pengő készpénz, átadandó az esküvő reggelén, azonnali válás.

Az esküvő az egyik budai anyakönyvvezetőnél zajlott le számos fotoriporter jelenlétében. A menyasszony hófehér ruhában, sőt mirtuszban pompázott, fittyet hányva annak a szokásnak, amely tiltja a jogtalan jelvény viselését.

A Ritzben rendezett díszebéden az ifjú páron kívül a két tanú vett részt, az újdonsült férj barátai, akik elsősorban a potya lakoma kedvéért vállalták a tisztséget. A menyecske, akit tág baráti körben Zutyinak becéztek, ebéd után gálánsul meghívta a násznépet egy pohár konyakra dunaparti lakásába, amelyről az újdondászok jóvoltából minden művelt olvasó tudta, hogy fényűzően van berendezve. Ittak, ettek, tereferéltek. Amikor emelkedetté vált a hangulat, az új férj jelentősen rákacsintott a barátaira. Visszavigyorogtak és valami ürügyet dadogva távoztak. Kettesben maradt az ifjú pár és ekkor történt az a fordulat, amely indokolja e szokványos névházasságnak a megörökítését.

A gróf minden átmenet nélkül derékonragadta hitvesét és a fülébe súgta:

— Imádom, imádom!

Az ifjú komtesz tágranyílt szemmel kérdezte:

— Na és?

Ez a kifejezés primőr volt, akkor kezdett divatozni az előkelő társaságban.

A férfi mind a konyaktól, mind neje közelségétől megvadulva, dévajul rikkantotta:

— Mi az, hogy na és? Elvégre a feleségem, az én édes kicsi feleségem isten és ember előtt!

Zutyi új hódolójára emelte ártatlan zöld szemét és szelíden mondta:

— Nem értem magát drágám. Milyen címen követeli tőlem a ius

primae noctist — hiszen jól tudja, hogy a mi frigyünk teljesen üzleti jellegű, amit az ügyvédeknél elfekvő szerződés bizonyít.

Ilyen tárgyilagos, sőt bürokratikus hangon beszélt a lobogó gróffal, abban a reményben, hogy a rideg kifejezések lehűtik a lángoló szenvedélyt.

De a hideg zuhany nem hatott. A tüzes férj újabb és újabb rohamra indult és a vitatkozás csakhamar dulakodássá fajult. Zutyi kitépte magát az ölelő hitvesi karokból, kiegyenesedett és mint az operettekben, királynői gügyögéssel szavalta:

— Azt akarja, hogy becsengessem a szobalányomat? Azt akarja, hogy a cselédséggel vezettessem ki?!

A gróf nem ezt akarta. Félreérthetetlen módon közölte, mit akar. Ekkor a nő váratlanul szelídre fordította a hangját és elbájolóan folytatta:

— Beszéljünk nevelésünkhöz illően, szívem. Tiszteljen engem, elvégre a nevét viselem. Meghatott az őszinte vágyakozás. Teljesítem a kérését. Várjon, várjon, nekem is van egy icipici kérésem... egy szerény feltételem...

— Parancsoljon Zutyika! Imádom, magáé az életem!

A nő lesütötte a szemét.

— Oh, én sokkal kevesebbet kérek! Ugye ma délelőtt tízezer pengőt vett át az ügyvédemtől, hogy megajándékozzon a nevével? Ha a névleges házasságot ezen a szép délutánon ténylegesre óhajtja emelni, adja vissza a felét a hozománynak.

Az epekedő férj olyan képet vágott, mint aki kettőig sem tud számolni, ezért Zutyi udvariasan hozzátette:

— Az ötezer pengő.

Meghökkent dadogás volt a válasz. Ilyen meglepetésre még a számtalanszor nősült életművész sem számított. Gyorsan felhajtott egy pohár konyakot, aztán nagyvilági modorban folytatta:

— Rendben van grófnő. Amit kér, nem méltó ugyan a történelmi névhez, amit néhány órája visel, de ebben a magasztos pillanatban nem óhajtok vitatkozni. Hadd lássa, menynyire imádom: megkapja az ötezer pengőt...

Már rohant is a nő felé,

— Hohó, — mondotta a méltóságos asszony, — ne felejtkezzünk meg bizonyos sorrendi kérdésekről.

— Mi-micsoda?

— Úgy értem, előbb kérem a... fellépti díjat...

— Csak nem képzeli, hogy a zsebemben hordok ötezer pengőt?! Bankba tettem, holnap kiveszem és elhozom a pénzt.

Zutyi elhárította a nagylelkű bejelentés után következő viharos közeledést és szemérmesen suttogta:

— Vigyázzunk a sorrendre, grófom. Előbb a pénz. Elvégre mindketten várhatunk holnapig.

Az ifjú férj minden méltóságról megfeledkezett. Póri szavakkal illette a grófnét, majd úgynevezett gúnykacajjal kiáltott fel:

— Ötezer pengő?! Haha! Nem is tudtam, hogy ilyen magas a díjszabás!? Emlékezetem szerint egy héttel ezelőtt ennek az összegnek az ötödéért is meghallgatta egy tőzsdés rimánkodását!

A megsértett asszonyka kihúzta magát és ellentmondást nem tűrő hangon válaszolt:

— Azonnal takarodjék! Ami pedig a hitvány pénzt illeti, ne felejtse el, hogy én egy héttel ezelőtt polgári nőcske voltam, most pedig a felső tízezerhez tartozom. Maga éppen olyan jól tudja, mint én, hogy a nevet és rangot meg kell fizetni.

És a belépő szobalánynak hűvös előkelőséggel adott utasítást:

— Juci, kísérje ki a méltóságos gróf urat...

Stella Adorján

a csodafutó

Brian Frost meglepő világcsúcsokat állított fel a hosszútávfutásban. Az 50 mérföldes (80) km) távot 4 óra és néhány másodperc alatt tette meg. A világcsúcs eddig 5 óra 24,2 másodperc volt. Később kiderült, hogy a vonatot vette igénybe a világcsúcshoz. 11 mérföld futás után egy állomásra ért, ahol nem tudott ellenállni annak a kísértésnek, amelyet egy éppen akkor befutó vonat jelentett. 12 mérföldet vonaton utazott, majd tovább futott a dicsőség országúján. Arra a kérdésre, hogy miért szállt vonatra, így felelt: „Fáradt voltam”, ami egy cseppet sem csodálatos, hiszen számos ember azért ül vonatra, mert fárasztónak tartja a futást.

SÁRKÁNY

Remek a Budapesten vendégszereplő kínai cirkusz műsora. Sikere is van. Csak a reklámjával nem vagyok kibékülve. Egy autó tetején félelmetes nagy sárkány nyugszik, ezzel keltik fel az érdeklődést a cirkusz műsora iránt. De ez a sárkány olyan ijesztő, olyan riasztó, hogy a gyermekek sikoltoznának éjjel, ha vele álmodnának. Így aztán nem lenne csoda, ha a szigorú apa, pedagógiai célzattal, így szólna neveletlen és rosszultanuló magzatának:

– Pistike, ha rossz leszel, elviszlek a cirkuszba! ...

tp

Egy kis polgár panaszai...

Szegő Gizi rajza

– Képzeld, anyukám, mi történt velem ...
– Lajos!
– Elmentem és meghallgattam a Kádár beszédét ...
– De Lajos!
– Ez még semmi, anyukám ... De képzeld ... Nekem is tetszett ...

Tudományos vita

– Azért is háromezerötszáz éves!

Toncz Tibor rajza

életem legnagyobb bolondsága

Egy társaságban — éjfél körül, amikor a hangulat már emelkedett volt — elhatározták, hogy mindenki elmondja azt a legnagyobb bolondságot, amit életében elkövetett. Amikor az öreg íróra került a sor, így kezdte:

— Életem legnagyobb bolondsága? Hát azt bizony már nagyon régen követtem el. Párizsba akartam utazni.

— Már készen álltam az útra, kimentem a pályaudvarra és meg akartam venni a jegyet. Abban a pillanatban tündéri szép szőke nő került mellém. Egymás szemébe néztünk és nem tudtam ellenállni annak, hogy megszólítsam.

— Hová utazik? — kérdeztem.

— Bukarestbe — felelte. — És maga?

— Én Párizsba.

A nő rám mosolygott és csendesen a fülembe súgta:

— Miért nem Bukarestbe?

Ellenállhatatlan volt. És ekkor követtem el életem legnagyobb bolondságát. Jegyet vettem Bukarestbe.

Pedig Ceglédig is elég lett volna.

Egy pesti lokálban

Tonez Tibor rajza

– Kezitcsókolom, nagypapa! Te is itt vagy?

Mibe kerül egy kosztüm

A prémium kiosztása után, a vállalati táncos röpgyűlésen Simicsné új őszi kosztümben jelent meg, amely általános, nyílt feltűnést keltett. A nők leszólták, a férfiak dicsérték.

— Én nem tudom, Simicsné hogy veheti magára ezt a maskarát — mondta epésen Kovácsné. — Mellben és hátul lent erősíti.

— Ki hitte volna, hogy a munkaköpeny alatt ilyen remek alakja van? — tűnődött a titkár, aki nőtlen volt és fiatal.

— Szívem, remekül nézel ki — lelkendezett a férj.

— Szóval, sikert arattam — szögezte le magában Simicsné diadallal és eszerint igyekezett viselkedni. Persze, a kartársnőket élénken érdekelte a kosztüm ára is.

— Csak 620-ba került — vallotta be Simicsné a személyzeti főnöknőnek. — Kis hibája volt, azért adták ilyen jutányosan.

— Vitt anyagból varrattam egy jó szabónővel — hallottam félóra múlva az új árkalkulációt a gépírónő számára. — Sajnos, emiatt 840-be került összesen, de azt hiszem, megérte.

Nem értettem a dolgot, de Simicsné felvilágosított.

— Először azért mondtam alacsony árat, hogy Zsóka irigyeljen, mert olcsón jutottam hozzá. Másodszor a költséges csináltatással akartam pukkasztani Ilit, hogy milyen jól megy nekem.

— Holott 800-ért vette a feleségem — mosolygott bajuszába a férj, akinek tetszett az asszony leleményessége és sikere.

Később tánc közben, három elfogyasztott Mecseki hatása alatt az asszony bizalmasan a fülembe súgta, mint jóbarátnak:

— Magának elárulom, de csitt. A férjem sem tudja pontosan a ruha igazi árát. Nem 620-ba, nem 840-be, de még 800-ba sem került. Potom 700-at fizettem ki érte, de hát az uramnak többet mondtam, mert szükségem volt arra a külön, privát százasra . . .

De az az érzésem, hogy nekem sem mondott igazat.

Miért éppen nekem mondott volna?

Kinizsi Andor

GOLYÓS LÚDTOLL

Egy barátomnál fedeztem fel a huszadik század könyvipari remekművét: egy műanyagból készült golyóstollat, amely megszólalásig hasonlít az ódon lúdtollra, csak éppen sem tenta, sem porzó nem kell hozzá, legföljebb a betétet kell majd benne kicserélni. Golyóstoll ő a javából, századunk egyik legjelentősebb találmánya, de ugyanakkor régi korok levegőjét is árasztja magából, elmúlt századokét, amikor lúdtollal szántották a papirost az udvari írnokok, kódexmásoló szerzetesek, s a szellemnek olyan óriásai, mint Dante, Spinoza vagy Voltaire.

Íme, ebben a golyóstollban kifejezésre jut korunk szelleme: az atomkorszak modern emberének, a világteret meghódító mai hősnek vágyakozása az ódon régmúlt után. Ez a vágyakozás szentimentalizmusból, tiszteletből és az ellentétek méltánylásából tevődik össze. A lúdtoll nem elég modern már neki, de a közönséges áramvonalas golyóstoll nem elég patinás. Rövidesen talán az is megoldható lesz, hogy apró kis beépített hangszóró segítségével, amely a test elektromosságának hatására működik, a golyós lúdtoll sercegni is tud.

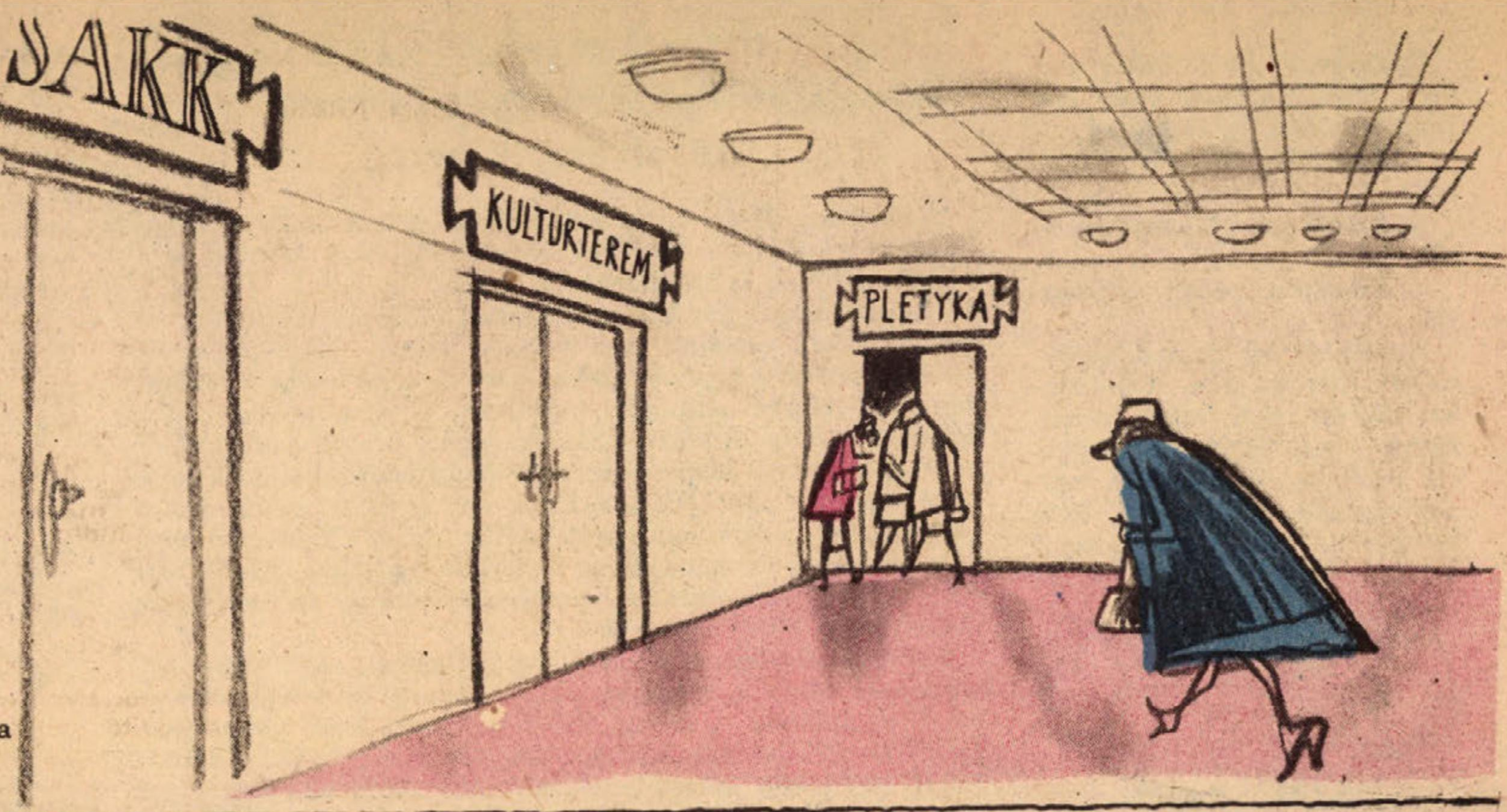
Bizonyára nem árulok el nagy titkot, amikor megragadom az alkalmat és tájékoztatom olvasóinkat más, hasonlóan jelentős találmányokról. Rövidesen megjelenik az atommeghajtású postakocsi, ez a díszes batár, amelynek óránkénti sebessége a földön eléri a 300 kilométert, műanyagból készült lovak vágtatnak a kocsi előtt. A jármű repülni is tud, a levegőben a nyerítésnél nagyobb sebességgel halad. Már sorozatgyártás alatt áll a rokokó szputnyik, a biedermeier izotóp és a baldachinos atomreaktor, s hogy a még régebbi korokat se hanyagoljuk el, a termonukleáris kőbalta.

f. l.

Tökéletes megoldás

Szűr-Szabó József rajza

FÉLELEM

Rövid, ideges csengetés riasztott fel késődélutáni álmomból. Ki lehet az? — tűnődtem bosszúsan, miközben kimentem az előszobába, hogy ajtót nyissak. Meglepetésemre az ajtó előtt egy fiatalember állt. Futó ismerős volt, anynyira, hogy még a neve sem jutott mindjárt az eszembe. Ő maga sem kergethetett ábrándokat ezirányban, mert egy gyors szervusz után így kezdett hadarni:

— Tetei Béla vagyok, ha még emékszel rám, a Harimpex szilveszteri mulatságán voltunk együtt. Erre jártam, gondoltam, felnézek.

Könnyedén igyekezett beszélni, de meg-megcsuklott a hangja. Már emlékeztem rá, erre a nagyhajú, vékonybajuszú fekete fiatalemberre, aki az említett mulatságon mint igazi hódító dalia énekelt és táncolt, s valaki azt is elárulta róla, hogy szeret inni és lóversenyezni. Most viszont olyan volt, mint egy megrémült bárányka. Nem volt képes leplezni feldúltságát. Bevezettem a szobába, leültettem.

— Mi baj, kartárs? — kérdeztem kedélyesen, hogy felbátorítsam az ifjút: bökje ki, mi szállt a májára.

— Miből gondolod, hogy baj van? — kérdezte ijedten.

— Abból, hogy a jókedved... hogy is mondjam... nem szilveszteri.

Sokáig hallgatott. Aztán mereven maga elé nézve szólalt meg:

— Egy férfi... — suttogta rekedten — a villamoson rámnézett... olyan furcsán nézett...

— No, no — igyekeztem megnyugtatni, majd konyakos üveget húztam elő, töltöttem neki.

— Ki az a férfi, ismered?

— Sohasem láttam... — rázta fejét és mohón fehajtotta az erős italt.

— Hát akkor? — tártam szét a karomat — Rádnézett, rádnézett. Ez olyan nagy baj?

— Nem tudom... a szeme...

Sajnálkozva csóváltam a fejemet. Szerencsétlen idegroncs. Neuraszténia, depresszió, talán még egy kis skizofrénia is. Ime, a gépkorszak, a városi civilizáció, az idegőrlő lárma embere. A szilaj protuberanciák csak fokozzák a kórt, a levegő rádióaktív telítettsége megadja a kegyelemdöfést. Hirtelen visszaemlékeztem arra, hogy délután a mozipénztárosnő szemében gonosz láng villant fel, amikor visszaadott a tízforintosból. Mit akarhatott tőlem?

De nem bíbelődhettem a saját gondjaimmal, egy embertársamba kellett lelket öntenem.

— Na, nyugodj meg csak szépen — mondtam neki. — Inkább mondd meg, hogy alszol mostanában.

— Rosszul. Csak hánykolódom.

— Mennyi a vérnyomásod?

— Nem tudom. Az orvosok nem mondják meg. Titkolóznak!

— Mondd csak, nincs neked vitaminhiányod? Elegendő C-vitamint veszel magadhoz?

— Nem tudom... Ide figyelj! Az a férfi — követett!

Tessék, gondoltam magamban, szabályos üldözési mánia. Hej, napfoltok, napfoltok! Különleges világnap, miegymás...

— Miből gondolod, hogy követett? — kérdeztem óvatosan mosolyogva — Láttad?

— Nem láttam. Nem mertem hátrafordulni. Éreztem.

Rettenetes, gondoltam. A szerencsétlen nemsokára őzikének képzeli magát, akit tigris üldöz. De most már elég a kérdezősködésből.

— Ide figyelj, öregem — mondtam az atyai jóbarát meleg hangján — Szépen hazamégy, könnyű vacsorát eszel, vajaskenyeret, zöldpaprikával, nyers paradicsommal, hozzá erősen citromos csipkebogyóteát iszol, beveszel három szem szevenalettát. Éjszakára ki szoktad nyitni az ablakot? Hm? Mi az, mi bajod van?

A fiatalember sápadtan, rémülten nézett rám.

— Milyen furcsákat beszélsz — suttogta — milyen furcsán nézel rám...

Ez egyre rosszabb, gondoltam, de nem volt időm sokáig tépelődni, mert újra csöngettek odakint. Egy középkorú, erős termetű férfi állt az ajtó előtt.

— Jó estét! — köszönt kurtán. — Önnél tartózkodik jelenleg Tetei Béla?

— Igen — mondtam csodálkozva. — Miért kérdezi?

De az ismeretlen máris belépett a lakásomba, s egyenesen a szobába tartott. Megállt vendégem előtt és száraz, hivatalos hangon mondta:

— Letartóztatom betöréses lopás miatt.

A fiatalember idegesen ugrott fel:

— Tudtam, hogy előbb-utóbb rájönnek! — kiáltotta.

Feleki László

Kínzó kérdés

Vasvári Anna rajza

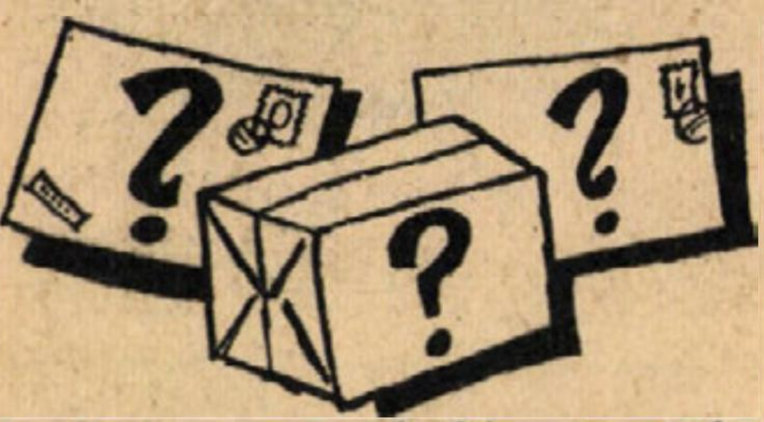
— Mi lenne belőlünk, ha nem lenne nemzetközi helyzet?

Ajánlott ajánlatok

Szabadságunkból hazaérkezve, levélszekrényünkben három értesítést találtunk:

1. Értesítést express levélről.
2. Értesítést ajánlott levélről.
3. Értesítést postai csomagról.

Az értesítések sem a küldeményt illetően, sem a feladókat illetően nem voltak olvashatók, s mi, nyugtalan és precíz emberek lévén, késő este nekivágtunk a postának, ahol kifogástalan udvariassággal álltak rendelkezésünkre az ér-

tesített postai küldeményeink kikeresésében és átadásában.

A három küldemény a következő volt:

1. Az express-levél: Értesítés Légó-tanfolyamról.
2. Az ajánlott levél: A Filatélia-kör 60 fillér értékű bélyeg-küldeménye.
3. A postacsomag: Feleségem leánykori barátnője egy gyermekmackót küld vissza Püspökladányból, kicserélésre.

Ezekért futottuk be éjnek idején a postahivatalokat!

Ezzel kapcsolatos tanulságos gondolatom a következő:

Nem lehetne-e az értesítéseken *a feladót olvashatóan feltüntetni?*

Mindhárom esetben tudtuk volna akkor, hogy miről van szó, és nem fárasztottuk volna éjnek idején magunkat és a posta dolgozóit.

Lázár József
V., Szt. István tér 3.

Nem objektív nehézség

Október 15-től járna a központi-fűtés a XIII. kerület Máglya utca lakóinak. Az É. M. Szerelőipari Vállalat (VIII. kerület Kisfaludy u. 9.) azonban elmulasztotta idejében megjavítani a fűtőberendezésben egy évvel ezelőtt is észlelt hibákat. Végül is a javítás elkészült, de a próbát a fűtési idény kezdetére halasztották, amikor már fűteni kellett és akkor megállapították, hogy baj van a fűtőberendezésben. Most rohammunkában dolgoznak a hiba megjavításán, de ettől még a Máglya utca lakóinak nem lesz meleg lakásuk.

Miért nem járt el nagyobb gondossággal az É. M. Szerelőipari Vállalata? Miért nem végezte el már szeptemberben a próbafűtést, hogy a Máglya utcai új lakások boldog tulajdonosainak örömébe ne vegyüljön még ennyi üröm sem?

Bízunk abban, hogy az É. M. Szerelőipari Vállalata ez alkalommal nem az objektív nehézségekre fog hivatkozni, hanem a saját nehézségeire!

(-g)

Le a bürokráciával!

Az elveszett beteg

Szeptember 27-én apám bejelentette otthon, hogy a lőrinci SzTK-ból kórházba küldték, operációra, és a kispesti ágynyilvántartó az István-kórházba utalta.

Három nappal később, a látogatási időben érdeklődtem az István-kórház portáján, hol fekszik apám. Meglepetésemre nem szerepelt a nyilvántartási könyvben és a porta melletti ügyelet — ahová segítségért fordultam —, sem mondott mást, minthogy nincs a kórházban, ha nincs a nyilvántartásban.

Telefonáltam a kispesti ágynyilvántartónak, állapítsák meg, hová utalták szept. 27-én apámat. Ott nyilván neheztelték a „zaklatásért", mert ridegen közölték, hogy ilyen név nem szerepel náluk és mindjárt le is tették a telefont. Akkor már elképzelhető, mennyire nyugtalanok voltunk az operációra indult beteg eltűnése miatt.

Ismét csak a kispesti SzTK-hoz mehettem, ahol végre egy segítőkész főnővér fogadott, aki telefonált az István-kórházba, a mentőkhöz, a lőrinci SzTK-ba, senki nem tudott semmit! Már a rendőrséghez akartam fordulni, midőn a lőrinci SzTK sebészetén valaki emlékezni vélt apámra, s egy gyors telefon az István-kórház sebészetére kiderítette, hogy apám első naptól fogva ott fekszik, a II/5-ben.

Október negyedikén — egy héttel a beutalás után —, végre megtaláltam az operált beteget! Kiderült, hogy „elírás" történt, s hogy valahol az R. kezdőbetűt P.-re írták el. Már magában ez a figyelmetlenség is okot adhatna a panaszra, de még ennél is szomorúbb, hogy milyen kicsiny volt a segítőkészség — tisztelet és köszönet a kivételnek — éppen azokban az emberekben, akikben kétszeresen kellene hogy jószándék és figyelmesség legyen, hiszen betegek és aggódó hozzátartozók ügyét intézik.

Rozmán Lajos
Bp., XVIII. Petőfi u. 8/b.

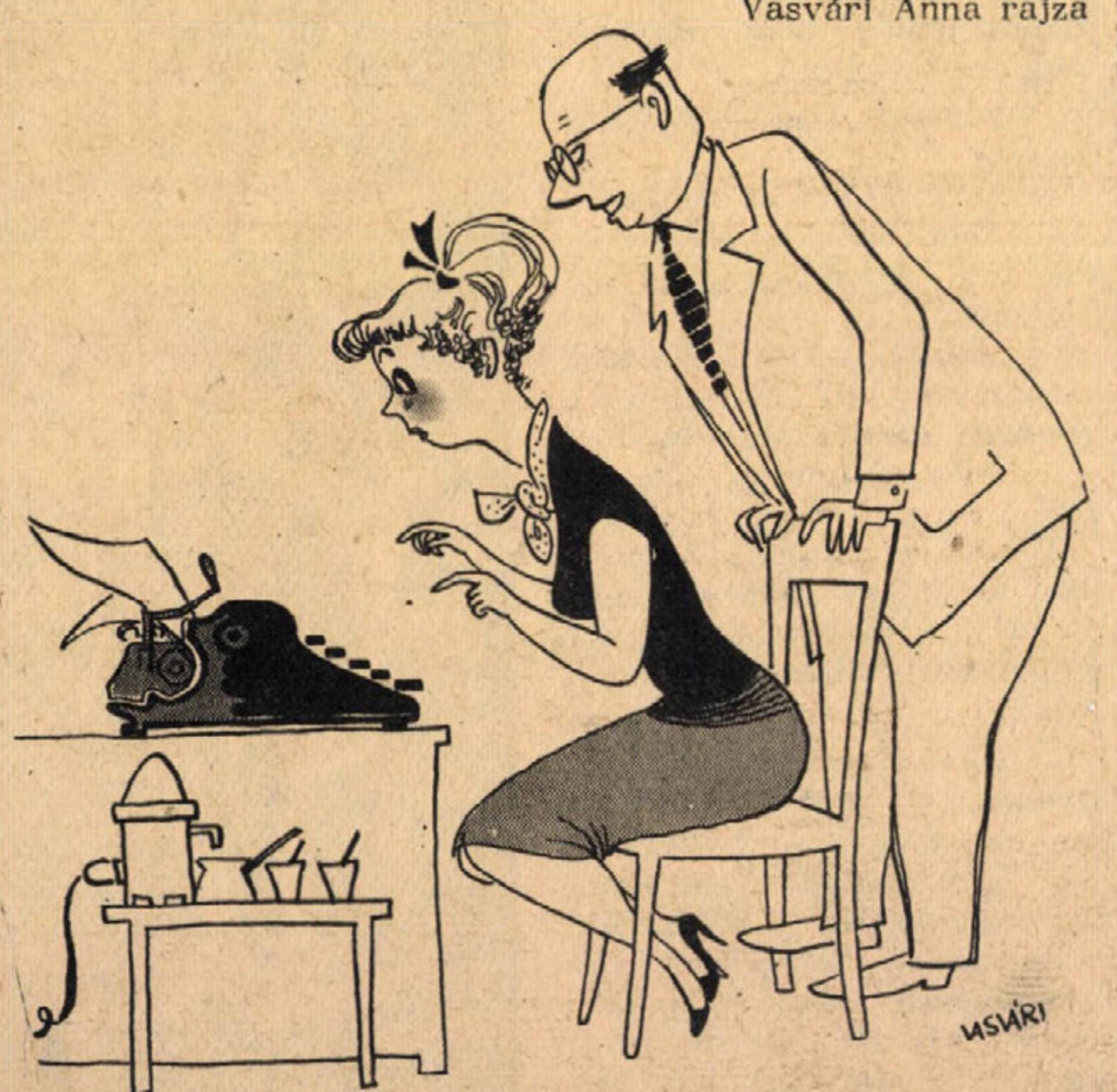
Zellerkrém-leves, találd ki-módra

Magam is híve vagyok a korszerű, higiénikus és ízléses műanyagcsomagolású élelmicikkeknek, épp ezért nemrégen vásároltam egy nylonzacskóba zárt, „porított" zellerkrém-levest. A leves elkészítési utasítása a nylon-zacskóra volt nyomva, azonban csak *volt!* A nylon-zacskó úgy látszik, nem tűri a nyomdafestéket, én pedig nyomdafestéket nem tűrő gondolatok között készítettem „vaktában" el a levest, mely zellerkrém-leves lett. A nylon-csomagolásra nyomott használati utasításra jobb megoldást kellene keresnie a Konzervgyárnak!

Rákos Edit
Bp., V., Bástya u. 10.

Az új titkárnő

Vasvári Anna rajza

– Segítsek keresni?

Vigyázat! Zsákutca!

Két hold földem volt Harc községben, melyet eladtam, s melyből 391 négyszögölet az Útfenntartó Vállalat sajátított ki. Ezért pedig 1356,– Ft, úgynevezett kártalanítási összeg járt nekem, dátum szerint 1958. május végéig.

Februárban a *Községi Tanács* (Harc) értesített, hogy pénzemet a *Járási Tanácsnál* (Szekszárd) vehetem fel.

Viszont a Járási Tanács értesített, (július elején), hogy pénzemért a *Megyei Tanácshoz* (Tolna) forduljak.

Ezzel szemben a Megyei Tanács értesített (július végén),

hogy pénzem „még nem nyert kiutalást" (ez volt az én tapasztalatom is), de értesített arról is, hogy a *Pécsi Központi Igazgatóságnál* vehetem fel az összeget.

Ámde augusztusban értesített a Pécsi Közp. Ig., hogy pénzemet a *Közlekedési és Postaügyi Minisztérium II. Főoszt. Útosztálya* utalja ki.

De most úgylátszik, hogy az útosztállyal végleg zsákút-osztályba jutott az ügyem, mert már annyi örömöm sincs, hogy legalább értesítenének egy új hivatalról, ahonnan pénzecskémet remélhetném! . . .

A bürokrácia útját is az Útfenntartó Vállalat tartja fent??! . . .

Korán József
Bp., XIII., Váci út 159/b

Az érdekeltek hozzászólnak

„Átutazó" címen bíráló cikk jelent meg a Ludas Matyi augusztus 21-i számában az Állami Könyvterjesztő vállalat kecskeméti 128-as üzletével kapcsolatban. A cikk írója javasolta, hogy a könyvesbolt, játékáru helyett árusítson használt könyveket, vagy létesüljön Kecskeméten is önálló antikvár könyvesbolt.

A keresletet ismerve, feltétlenül igazat kell adnunk a cikk írójának, mert a használt könyvek vásárlása és értékesítése régi probléma városunkban. A kecskeméti könyvesbolt vezetőjének tájékoztatása szerint a vállalat központja adminisztrációs okokra való hivatkozással idegenkedik az antikvár-részleg felállításától.

Bízunk abban, hogy az Állami Könyvterjesztő Vállalat illetékesei most már gyors intézkedéssel válaszolnak és megoldódik a használt könyvek árusításának kérdése Kecskeméten is.

Kecskeméti Városi Tan. VB. Keresk. Csop.
Mócza Imre csop. vez.

ÁBRÁNDOS KISLÁNY

Szegő Gizi rajza

– Biztosan rám várnak...

Csakugyan!!

Kis versek

Légyfogó.

Légyfogót vettem a nyáron,
Melyet a gyár méregbe mártott,
S valóban oly jó volt e szer,
Hogy még a légynek sem ártott!

Egy álíró.

Tegnap láttam őt alkotó lázban,
Új művét írta a kávéházban,
Egy ismerősünk fülembe súgta:
A Múzsa biztos homlokon rúgta.

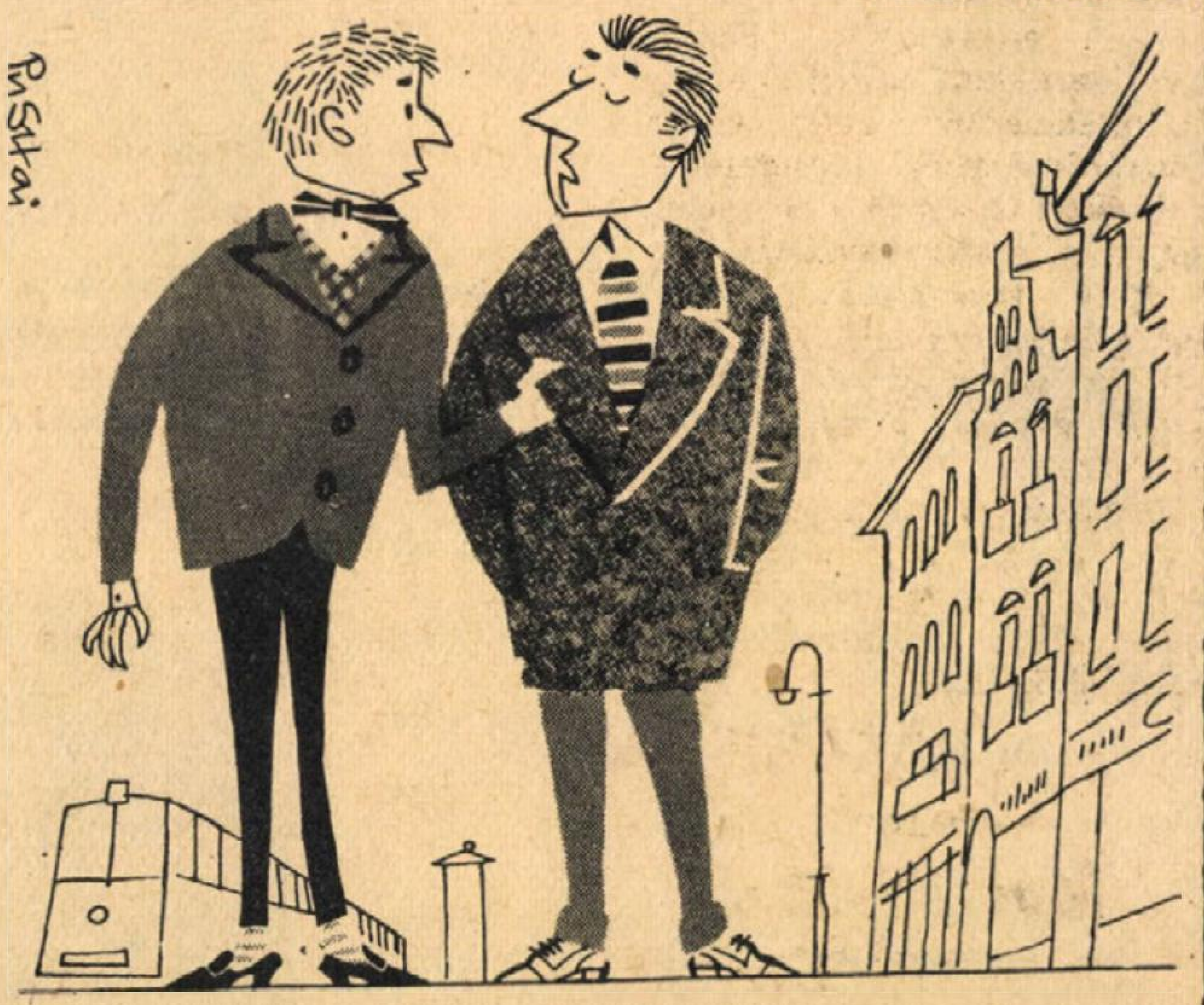
Kopogd le a fán.

Késsel az ajtóhoz szegezett hulla,
Nézed a vásznat és három perc múlva
Egy másik áldozat, torka is véres,
Szívében hegyes tőr, hosszú és éles,
Kedves kis vígjáték, pompás e műfaj,
A kopasz nézőn is reszket a műhaj,
Nézze meg mindenki, ha van hozzá mersze,
S, ha nem kapott idegbajt, kopogja le, persze.

Galambos Szilveszter

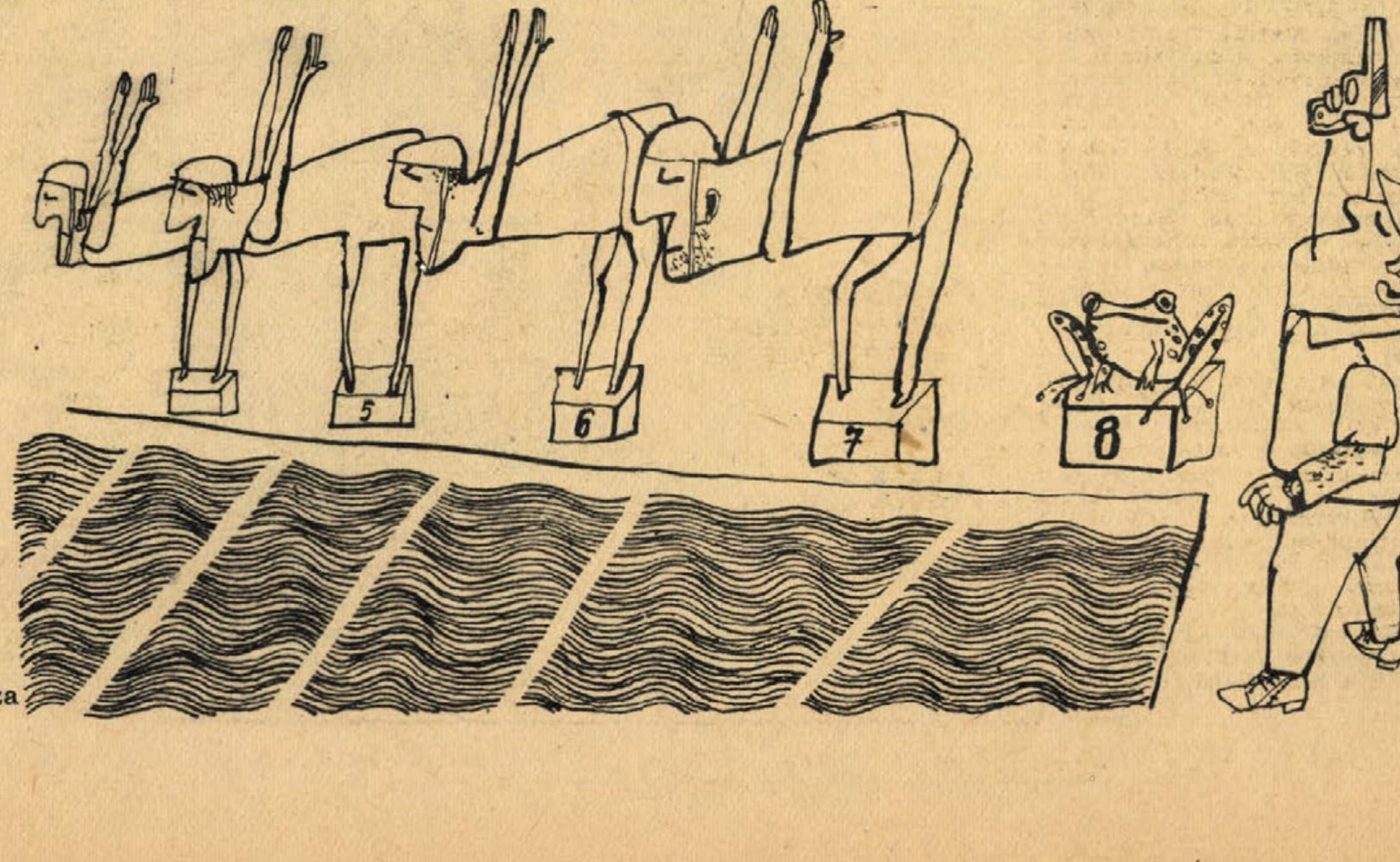
Úgy már igen!

Pusztai Pál rajza

– Öregem, a zakód már nem divatos!
– Hülye! Ez nem zakó. Ez felöltő.

Start!

Hegedűs István rajza

A humor Könyvéből

BEAUMARCHAIS, a világhírű francia vígjátékíró, a „Szevillai borbély” és a „Figaro házassága” szerzője egy órás fia volt. Egyszer, mikor elegáns öltönyben a versailles-i galérián ment végig, egy márki jött vele szemben és megszólította: — Ejnye, Monsieur de Beaumarchais, de jó, hogy látom. Elromlott az órám, legyen oly kedves, nézze meg.

— Szívesen, márki úr, de figyelmeztetem, hogy nagyon ügyetlen vagyok — felelte az író.

— Ne szerénykedjék, nézze csak meg.

Beaumarchais elveszi az órát és leejti a földre:

— Ezer bocsánat, márki úr, megmondtam, ugye, hogy nem vagyok valami ügyes.

*

FÉNYES ADOLF, a kiváló festőművész, egy tárlaton megállt Rippl-Rónai József egyik festménye előtt, mely alatt a következő felírás volt olvasható: „Testvéreim. Ára 10 millió.” Amikor meglátta a kiállítási teremben Rippl-Rónait, így szólt hozzá:

— Mi az, Jóska, te már bibliai tárgyú képeket is festel?

— Mit? Hogy? Hol?

— Hát itt van ez a kép, ni: „József eladja testvéreit.”

*

NÁDOR HENRIK, a neves belgyógyász, egy időben színészek kezelőorvosa volt.

Egyszer beállít hozzá egy kis színésznő, akit be kellett oltania.

— A karján oltsam be? — kérdi Nádor.

— Az istenért, nem. Olyan helyen oltson be, ahol nem látják.

Nádor Henrik gondolkodik egy kicsit, aztán így szól:

— Művésznő, legjobb lesz, ha az oltóanyagot beveszi.

*

EDMOND ROSTAND, francia drámaíró, egy éjszakán vidéki szállodában szállt meg. Egész éjjel le nem hunyta a szemét. Másnap reggel a szállodás megkérdezte vendégét, jól aludt-e.

— Nem — felelte Rostand. — Ma éjjel határozottan megerősödött bennem az a meggyőződés, hogy Noé a bárkájába két bolhával többet vitt be.

*

FÜLDES BÉLA, a budapesti tudományegyetem tudós nemzetgazdaságtan tanára, az egyik vizsgázótól ezt kérdezte:

— Mi a zöld ugar?

Csend. A tanár új kérdést ad.

— Mi a fekete ugar?

Újra csend.

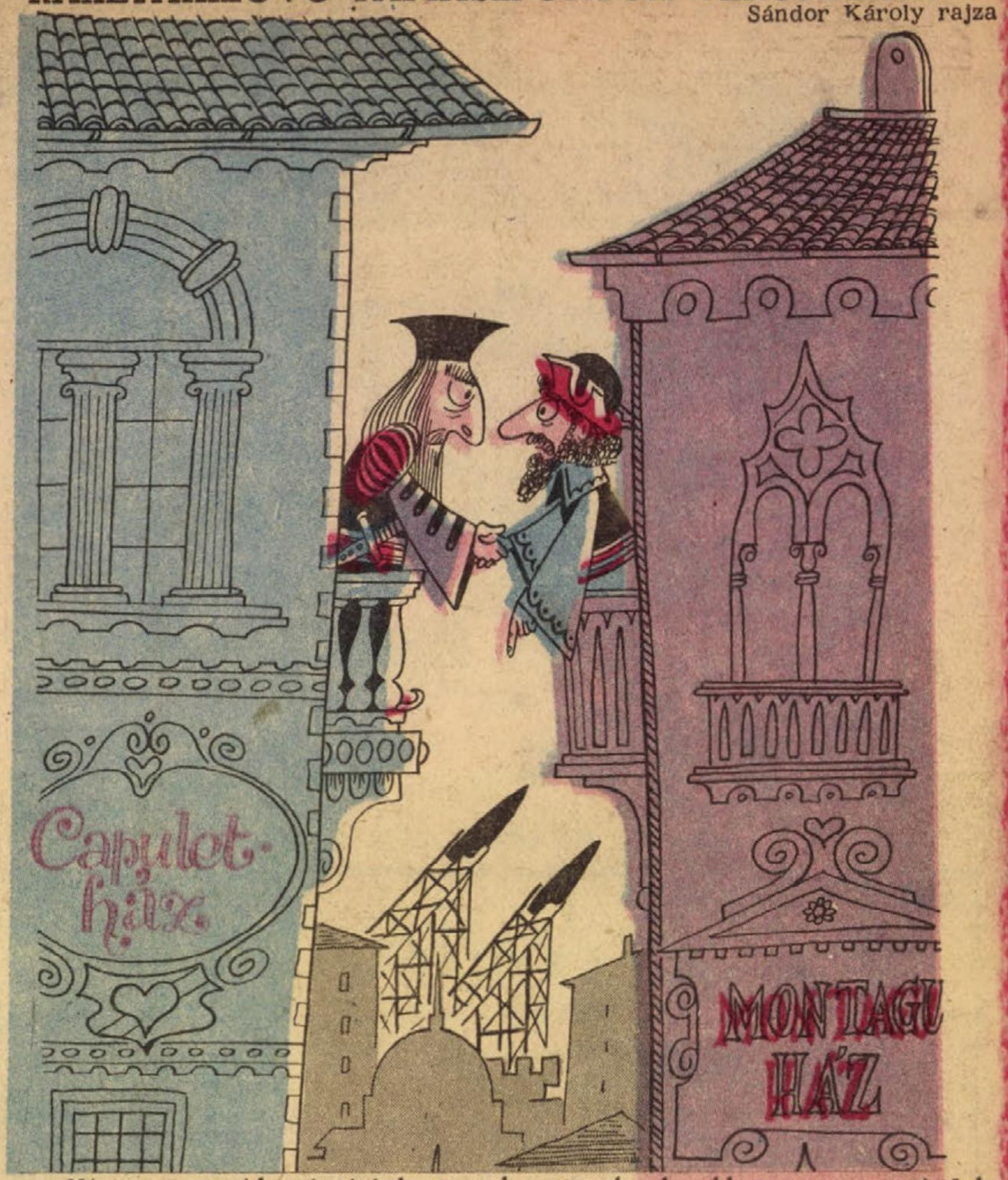
— Köszönöm, elégtelen.

— Bocsánat, professzor úr, kérek egy mentőkérdést!

— Jó. Hát beszéljen a kettő közötti különbségről!

RAKÉTAKILÖVŐ TÁMASZPONTOK VERONÁBAN

Sándor Károly rajza

— Nézze, szomszéd, mi régi haragosok vagyunk, de abban ugye egyetértünk, hogy az amerikaiakat elvihetné innen az ördög! ...

Nem boldogul vele

Várnai György rajza

— Heee? Mit akar?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.